

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 2

Dimarts, 23 de gener de 2001

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 3 i 4

Í N D E X

Sessió núm. 3

Sol·licitud

de debat general sobre l'orientació política del Consell Executiu (retirada) (p. 3)

Sessió núm. 4

Compareixença

del molt honorable president de la Generalitat per informar sobre la delegació temporal de funcions en favor del conseller de la Presidència (tram. 355-00043/06) (p. 6)

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Hi són presents tots els membres de la Diputació Permanent i altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat i votació de la sol·licitud de convocatòria del Ple del Parlament, d'acord amb el que preveu l'article 53.1. quart, formulada per més d'una cinquena part dels diputats de la cambra, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V) (reg. 17446), amb l'ordre del dia següent: Debat general sobre l'orientació política del Consell Executiu.

El president

Comença la sessió.

— Sol·licitud de debat general sobre l'orientació política del Consell Executiu (retirada)

S'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent a petició de més d'una cinquena part dels diputats de la cambra, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, per tal de considerar, si s'escau, acordar la convocatòria del Ple del Parlament.

Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, els diputats i diputades del nostre Grup que varen signar aquesta petició, com els que ho van fer en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, en nom del qual parlarà després el senyor Rafael Ribó, consideràvem que s'havia obert una incògnita a Catalunya amb relació al capteniment del president de la Generalitat pel que fa a la composició del seu Govern.

Quan hi va haver aquesta sol·licitud, aquesta incògnita no estava aclarida, no s'havia publicat el Decret de remodelació del Govern i de nomenament d'un nou conseller de Presidència, i nosaltres pensàvem que era urgent que es convoqués aquesta Diputació Permanent, per veure si el conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra veien la urgència i la necessitat de debatre en Ple la situació de desconcert, d'incògnita, de rumors, de diferents informacions, d'informacions contradictòries, de posicionaments dels diferents grups en una situació que no s'aclariria.

Aquesta situació ha canviat, s'ha aclarit en part, la crisi s'ha tancat. S'ha tancat, sembla, no pas del tot; hi queda encara algun serrell penjant. Però, en qualsevol cas, avui ens trobem davant d'una situació nova, perquè el molt honorable president de la Generalitat de Catalu-

nya ha demanat de comparèixer en aquesta Diputació Permanent per donar compte de les decisions que ha pres i del Decret que ha publicat pel que fa a la remodelació del Govern.

I davant d'aquesta nova situació nosaltres creiem que la urgència de fer aquest Ple que havíem sol·licitat ja no és la mateixa, i creiem que és molt més important atendre a les explicacions del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, veure quines són les raons que expliquen aquesta crisi de govern i la forma com l'ha resolt, i, en conseqüència, nosaltres no sotmetrem a votació aquesta petició de convocar un Ple del Parlament, perquè creiem que primer hem de veure com es posiciona el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. *(Pausa.)* Senyor Ribó, està destinat a seure aquí.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres considerem que avui podem dir amb tota modèstia que el Grup del PSC - Ciutadans pel Canvi i el d'Iniciativa per Catalunya - Verds estàvem encertats quan vàrem plantejar a altres grups de la cambra que anéssim a la celebració d'una Diputació Permanent i aquests s'hi varen negar.

Per què dic això? Perquè estem molt mal acostumats que la Diputació Permanent sigui un òrgan formal i que existeixi –perquè només faltaria que no existís– en el Reglament però que no ha de funcionar, perquè, si no funciona la cambra, per què ha de funcionar la Diputació Permanent? I vull dir i recordar que han estat escadusseres les vegades que la Diputació Permanent hem aconseguit reunir-la, i han calgut autèntics terrabastalls d'incendis o d'aiguats perquè hi hagués funcionalitat, marge per funcionar aquest organisme, que té la solemne característica de vetllar pels poders del Ple quan hi han vacances parlamentàries.

Nosaltres assistíem –tots, tant els que ho vàrem signar com els que no– a una mena d'opereta tragicòmica en les relacions de la coalició governant que podia pertànyer al món de les picabaralles polítiques, que tant mal fan a la credibilitat de la política però que afectaven o podien afectar –ja en parlarem– la credibilitat del mateix Govern. I per això creiem que era bo que la Diputació Permanent s'arrogués els poders que li encarrega l'ordenament estatutari i parlamentari i es reunís per tractar d'aquest tema.

Nosaltres hem conegut després els nomenaments que s'han publicat en el DOGC i la sol·licitud del Govern per comparèixer, i, per tant, creiem que ara qui té la paraula és el Govern. I, per tant, retirem de votació la nostra proposta, tal com també ha anunciat el senyor diputat Joaquim Nadal, i esperem, per tant, assistir a les explicacions del Govern.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Algun grup es vol posicionar? *(Pausa.)* Pel Grup Popular, tè la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández. *(Veus de fons.)* L'hi proporcionarem immediatament.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, moltes gràcies. I molt breument, únicament perquè és evident que arran de la proposta del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya es va engegar una certa polèmica i una certa controvèrsia i, evidentment, un seguit de titulars als mitjans de comunicació, que, evidentment, si avui no ens posicionéssim la resta de grups parlamentaris, doncs, en certa manera estaríem abonant determinades estratègies que, almenys a judici del Partit Popular de Catalunya, entenem que no haurien de ser acceptables.

En qualsevol cas, la nostra intervenció és per agrair al Grup Socialista i al Grup d'Iniciativa per Catalunya la retirada d'aquesta petició, d'aquesta proposta en concret, perquè sembla ser que, per fi, el Grup Socialista ha sigut conscient que una de les seves peticions novament havia sigut superada per la mateixa realitat, i que, evidentment, si difícilment justificable era la seva petició, atesa la més que probable compareixença del president de la Generalitat, el que ha demostrat aquesta retirada –hi insisteixo– no tan sols és que la realitat supera novament els desitjos del Grup Socialista, sinó que també al Grup Socialista en concret li agraden i l'interessen els focs d'artifici.

Li agraden molt, en concret, els focs d'artifici perquè al llarg dels últims dies, al llarg de les últimes hores, hem escoltat des del Partit Socialista com demanaven des de qüestions de confiança, des de celebració d'eleccions..., fins i tot dimissions del president de la Generalitat de Catalunya a favor del nou conseller en cap. Jo suposo que això formarà part del normal desenvolupament de la sessió del dia d'avui, però en qualsevol cas avui ho hem escoltat, i almenys quan justificaven aquesta petició, o almenys inicialment, no ho han reiterat. I probablement no ho han reiterat perquè la realitat és una altra, o probablement quan el Partit Socialista ha retirat la seva proposta és que els ha traït la seva pròpia veritat. I la seva pròpia veritat és que, per exemple, quan demanen dimissions de presidents de la Generalitat s'obliden, per exemple, que el successor del que va ser alcalde de Barcelona i ara president del Grup Parlamentari Socialista, quan el van designar, aquest no va ser escollit a les urnes; fins i tot els barcelonins varen votar un alcalde i després se'n varen trobar un altre.

Per cert, suposo que ens diran al llarg d'aquesta sessió i de les diverses intervencions que tindrem ocasió..., qui serà el successor del senyor Maragall, no?, o quantes remodelacions hauria fet el Govern a l'ombra, el Govern del Partit Socialista, quantes remodelacions hauria afrontat, si a la setmana d'haver-se constituït ja hauria patit la seva primera crisi de govern –a l'ombra, això sí–, com ho demostra el fet que, una setmana després d'haver-se constituït aquest Govern a l'ombra, es va produir ja un trencament de la disciplina de vot dels seus propis integrants. Potser per paradoxes o paral·

lelisme de l'escenari català, podem recordar que aquella crisi a l'ombra que va partir el Govern del senyor Pasqual Maragall precisament va afectar dos dels seus integrants: el senyor Vallès i el senyor Siurana; el senyor Vallès, que era el conseller de Presidència a l'ombra i conseller en cap, se suposa, i el senyor Siurana, que és el conseller de Governació. És a dir, el senyor Mas i el senyor Duran, però a l'ombra, no? Casualment, també hi havia aquest paral·lelisme.

Però, en fi, jo agraeixo al Partit Socialista aquest exercici, per fi, de coherència, d'adaptació a la realitat, i el que li demanem des del Grup Parlamentari Popular és que deixi ja de demanar qüestions de confiança, que en qualsevol cas presenti mocions de censura, que deixi de fer aquests focs d'artifici, com ho demostra la retirada que han hagut de fer, perquè era una obvietat que amb el temps acabaven de fer-ho, i que, en qualsevol cas, si volen ser oposició, que exerceixin les seves possibilitats. Que hi hagi aquest exercici de coherència, perquè hem pogut escoltar al llarg de l'última setmana que vostès proposaven, en diverses o en poquíssimes hores, des de governs de concentració a defensar el seu propi Govern a l'ombra o, poc temps després, demanaven qüestions de confiança. Nosaltres entenem que cal tenir les idees clares, i també els objectius polítics perfectament definits. I malauradament –malauradament– no anem en aquesta direcció.

Pot semblar, senyor president, senyores i senyors diputats, que hem volgut aprofitar aquest primer torn d'intervenció per fer un discurs en relació amb el Partit Socialista. Hem volgut dir en aquesta cambra, al Parlament, davant d'aquesta Diputació Permanent, el que altres sembla ser que únicament diuen als mitjans de comunicació, o aquells que únicament pensen o identifiquen la convocatòria de les institucions catalanes, únicament, per justificar els seus interessos partidistes. I no volíem –no volíem– que, sota l'excusa de la retirada d'aquesta petició de Ple que reclamava, entre altres, el Grup Socialista, es poguessin deixar d'escoltar les reflexions que en aquest moment i en aquesta primera intervenció ha volgut traslladar el Grup Parlamentari Popular.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun grup vol...? *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Per allusions?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per allusions i contradiccions, si m'ho permet, i per un temps molt breu...

El president

Bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...home, per constatar fins a quin punt la intervenció del senyor Fernández Díaz acredita el grau d'acorralament polític en què es troba el Partit Popular en una situació com la que estem vivint aquests dies, després d'haver

sigut l'únic grup parlamentari que públicament i en el moment del desconcert que jo anunciava –i que segons ell era el del desgavell del Partit Socialista–, l'únic grup que considerava la situació –mediàticament almenys– patètica. El patetisme que ell anunciava o denunciava respecte a la situació provocada per la situació de la crisi del Govern, jo el veig avui reflectit aquí d'una forma molt evident.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun grup més, per posicionar-se? (Pausa.) Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. M'aixeco, no per res: simplement, perquè el senyor Joaquim Nadal, que ha incorporat aquest nou sistema d'alçar-se per parlar a la Diputació Permanent, no entengui que faig una transgressió formal d'aquesta innovació parlamentària que ell acaba de fer i, per tant, per mantenir les tradicionals bones relacions entre els partits catalans de tradició democràtica.

No seré jo qui qüestionï l'encert, a què es referia abans el senyor Ribó, que havien tinguts els dos grups parlamentaris signants de la proposta, ni tampoc l'encert del molt honorable president de la Generalitat de demanar de venir aquí. Com deia Vicent Ventura, periodista econòmic valencià, modèstia a part, que és on sempre s'ha de deixar la modèstia, Esquerra Republicana de Catalunya –que és abans que res un partit d'ordre i, per tant, un partit institucional i, per tant, un partit parlamentari– vol recordar que si el president de la Generalitat ve aquí és perquè és la seva obligació. I ve aquí perquè, d'acord amb la Moció aprovada el dia 15 de març de l'any 2000, Moció aprovada a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, «el Parlament de Catalunya insta el Govern, en el marc de la reforma legislativa en curs, a» –primer punt– «comparèixer en aquest Parlament per informar de les modificacions que acordï relatives a la creació, l'agrupament, la divisió o la supressió dels departaments en què s'estructura l'Administració de la Generalitat, d'acord amb el marc legal que s'estableixi». Aquest és un punt que obliga el Govern, aquest és un mandat del Parlament que obliga el Govern, i, com ja va apuntar l'any 1923 en el conegut llibre *Tardor de tròpic* Joaquim Ros i Lasalas, deixem-nos de romanços i anem per feina.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. No voldria pas contradir el gran escriptor Ros i Lasalas, però sí que em veig, tam-

bé, en la necessitat de fer una intervenció respecte a l'anunci de retirada que ha fet el Grup Socialista.

Crec que l'anunci de retirada del punt que havia representat la convocatòria d'aquesta primera sessió de la Diputació Permanent posa de manifest el fet que aquesta convocatòria que es demanava, el Grup Socialista, del Ple del Parlament era una petició innecessària i, evidentment, precipitada. Era innecessària i precipitada perquè, senyores i senyors diputats, senyor president, estem davant de la més estricta normalitat institucional. Normalitat institucional que, fa un moment, el senyor Carod-Rovira repassava amb un text normatiu, no amb una moció, sinó amb una llei, la Llei 1/2000, i, també, amb el mateix Reglament del Parlament. El mateix Reglament del Parlament que en el seu article 53 regula la Diputació Permanent, que, senyor Ribó, és un òrgan important de la cambra i sempre que ha calgut s'ha reunit i ha fet la seva funció, contempla com a primera de les funcions de la Diputació Permanent conèixer les delegacions, les funcions executives que el president de la Generalitat passi a un conseller, i això és el que, evidentment, a partir del moment en què el Decret va ser públic i, per tant, es va publicar en el DOGC i va entrar en vigor, el president de la Generalitat va fer: que és demanar la compareixença en aquest òrgan que avui està reunit.

I, per l'altra banda, evidentment –com deia el senyor Carod-Rovira–, la Llei 1/2000 contempla l'obligació del Govern de comunicar al Parlament, mitjançant compareixença, quan es produeix tot un seguit d'elements, com són la creació, la determinació del nombre, la denominació i l'àmbit de competències dels respectius departaments en què s'estructura l'Administració de la Generalitat, no pel fet de nomenar titulars, sinó pel fet de crear departaments o modificar competències entre departaments; no pel fet de nomenar titulars de departaments. I això, en darrer terme, és el marc normatiu que ens permet avui, en la segona sessió, fer aquesta compareixença del Govern que, ben segur, ens portarà a un debat que servirà per donar les explicacions corresponents que el Govern cregui convenient i que els diversos grups parlamentaris vulguin posar de manifest.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Donat que aquesta proposta ha estat retirada, lògicament no la sotmetrem a votació.

Per altra part, se m'ha anunciat que hi ha la presència del president Pujol aquí, a la cambra. Si a vostès els semblés, i donant solució de continuïtat a dos fets diferents, a dues diputacions permanents diferents, però per economia de temps i d'organització, pregaria que avissessin, ja, que comencés.

S'aixeca aquesta sessió, i ara començarem l'altra, immediatament.

La sessió s'aixeca a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Hi són presents tots els membres de la Diputació Permanent i altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Compareixença del molt honorable president de la Generalitat per a informar sobre la delegació temporal de funcions en favor del conseller de la Presidència (tram. 355-00043/06).

El president

Comença la sessió.

— **Compareixença del molt honorable president de la Generalitat per a informar sobre la delegació temporal de funcions en favor del conseller de la Presidència** (tram. 355-00043/06)

Aquesta sessió de la Diputació Permanent ha estat convocada per tal de donar compliment a allò que estableix l'article 21.1 de la Llei 3/1982, del 13 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu, a petició del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, per a informar sobre la delegació temporal de funcions en favor del conseller de la Presidència.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Senyor president, senyores i senyors, efectivament vaig demanar –ho vaig demanar concretament el dia 18, que és el primer dia que ho podia fer, perquè és quan va sortir publicada aquesta delegació en el *Diari Oficial de la Generalitat*– per poder comparèixer davant de la Diputació Permanent i informar...

El president

Perdoni un segon. Si hi ha algun membre dels Mossos d'Esquadra, prego que s'abstingui d'estar present aquí a la sala. (Pausa.) Moltes gràcies. Pot continuar, president.

El president de la Generalitat

Deia, doncs, que el dia 18 vaig demanar per comparèixer, cosa que faig ara, i els informaré d'aquestes raons i després donaré una resposta global a les intervencions que els diversos grups polítics facin.

Entenc que fent el que he fet, és a dir, concretament, fent aquesta delegació, he actuat dintre de les atribucions que em dona l'Estatut i que em dona la Llei de 1982 diguem-ne corroborada en certs aspectes per la Llei 13/89 i la 1/2000. I d'acord amb això i en aquest marc, he delegat totes les funcions que m'és permès delegar.

Per què ho he fet, què és el que es tracta d'explicar? Jo desitjo introduir alguns elements nous en l'exercici de la presidència, en la forma d'exercir la presidència. És a dir, la raó no és que jo cregui necessària aquesta delegació per a millorar el funcionament del Govern; crec que no em costaria demostrar que el Govern està treballant bé, tant des d'un punt de vista quantitatiu com des d'un punt de vista qualitatiu, i que l'acció del Govern està ben orientada.

Ara bé, jo sempre he cregut que una acció de govern no es pot limitar a la quotidianitat, ni a les actuacions concretes, sinó que ha d'actuar amb perspectiva de futur i amb una perspectiva de globalitat. Val a dir que sempre ho hem fet, això, i, per tant, se'ns podria dir: «bé, doncs algun fet nou hi ha ara», però sempre ho hem fet. Si no ho haguéssim fet, i això és la prova del nou, si no ho haguéssim fet no hauríem pogut renovar el nostre projecte de país i, consegüentment, no hauríem pogut renovar la nostra proposta política, proposta social, cultural i, finalment, nacional al país, com, de fet, hem fet. Que ho hem fet i que l'hem pogut renovar d'una manera satisfactòria ve demostrat simplement –per això deia que era la prova del nou– pels resultats electorals.

Ara bé, crec que ara és el moment en què això és especialment necessari i, per altra banda, penso que estic en condicions de fer-ho. Perquè, si els he de ser sincer, jo els diré que no és el primer cop que això m'ha passat pel cap, però, de vegades, per dificultats conjunturals o perquè en aquell moment entenia que no convenia, no ho he fet. En canvi, ara, penso que és el moment adequat. Per tant, he procedit a nomenar, a fer aquesta delegació de funcions –totes les que em permet la llei– en la persona d'un conseller en cap i concretament en la persona del senyor Artur Mas.

Entenc que això s'ha fet d'acord amb el que la legislació permet; també d'acord amb el que tots els tractadistes jurídics que tracten aquest tema han admès com a possible i com a perfectament legítim, i finalment diria que fins i tot també ho he fet d'acord amb el fet que moltes vegades, doncs, en propostes electorals d'altres partits polítics, s'ha plantejat. Per tant, crec que ho he fet amb un marc diguem-ne absolutament adequat.

Per altra banda, vull fer notar, vull subratllar que això no representa cap canvi de línia política, ni representa cap renúncia a la meva responsabilitat política i institucional, ni a la meva dedicació, evidentment, però cap canvi en la meva..., cap renúncia a la meva responsabilitat política i institucional, amb el benentès que encara que volgués fer-la, aquesta renúncia, no podria, perquè, en això també la legislació és molt clara, no? És a dir, la responsabilitat política, la responsabilitat institucional, per més que hi hagin aquestes delegacions, segueix corresponent al president de la Generalitat.

Ara bé, també amb tota sinceritat els he de dir que, a part de no voler, no és la meva voluntat: tinc un compromís adquirit amb el poble de Catalunya que no em semblaria correcte, a meitat de legislatura, d'abandonar el càrrec, ni abandonar –no parlo d'abandonar el càrrec– cap responsabilitat ni política, ni institucional; ara, això sí, no solament subratllo aquesta continuïtat, sinó que també subratllo la continuïtat de la línia política

que, en diverses ocasions, i sobretot en el debat d'investidura i en el de política general, he expressat.

Per tant, entenc que aquesta ha estat una decisió que no topa amb cap inconvenient legal i que, per altra banda, és absolutament respectuosa amb els compromisos que he adquirit envers el poble de Catalunya i envers aquest mateix Parlament.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. En torn d'intervencions, de menor a major, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per deu minuts, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Molt telegràficament. Senyor Pujol, nosaltres voldríem que respongués tres preguntes: l'abast de les decisions, el motiu de les decisions i les conseqüències de les decisions.

L'abast de les decisions me li permeto recordar que és contradictori amb l'acció del legislador: per majoria legislativa formada per vostès i Esquerra Republicana de Catalunya, aquest Parlament va rebutjar explícitament el càrrec de conseller primer o conseller en cap, i vostès ara, per decret, el nomenen. Per tant, l'acció legislativa és concloent fins avui, contrària a aquesta figura; malgrat que aquests grups parlamentaris ho van intentar, una majoria configurada per vostès i Esquerra Republicana s'hi va oposar, i per decret intenten superar el que en el seu dia va ser rebutjat per llei. Això és manifestament contradictori i segurament al cantell de la legalitat.

En segon lloc, senyor president, jo li vull recordar –independentment dels motius que vostès argumentaven aleshores en contra d'aquesta figura– que d'acord amb tots els que han elaborat sobre l'Estatut vostè pot nomenar un conseller al qual delegui tot un conjunt de funcions de gestió executiva, no pas polítiques; acaba de nomenar un gestor de la política del Consell Executiu. Constitucionalment, estatutàriament i per ordenament català, el nou conseller de la Presidència no pot prendre cap decisió política, no pot instaurar nous capítols polítics, no pot variar el programa polític, no pot marcar directrius polítiques, i això està escrit en els textos fonamentals que regulen el nostre ordenament.

Per tant, ha nomenat un gestor; un gestor que, evidentment, a vostè li permet, teòricament –que és el que pretén–, quedar-se a la reserva, amb un paper representatiu, mentre aquí ens entretenim en les trifulgues quotidianes amb aquells que fan de para-xocs de la seva acció de govern. L'acció de govern quant a línia política no pot ser protegida per aquest para-xocs. Vostè fins i tot ens podem témer que pot pretendre de nou fugir de l'escàs compromís que li hem obligat a anar adquirint amb aquest Parlament, com són les preguntes parlamentàries a la presidència del Govern, però seria de nou un frau, no només de l'acció legislativa sinó de la interpretació d'aquests textos, que aquest nomenament anés per aquests camins.

Per què, aquest nomenament, senyor president? És quelcom que té molt a veure amb la cursa de successió? Tema esperpèntic a tres anys de les properes eleccions, tema que desvetlla clarament una concepció patrimonial de la Generalitat com la que té, no la seva coalició ni possiblement el seu partit, sinó sectors del seu partit, del seu entorn. És que anem a una solució dinàstica on el nucli dur de Convergència Democràtica pot garantir la continuïtat del tot lligat i ben lligat? És que volen garantir determinades formes de privilegi o, fins i tot, de presumptes irregularitats? O és que volen col·locar diversos vehicles a la graella de sortida del 2003 per triar el millor situat en el moment del tret de la sortida?

No som nosaltres els que hem dit els primers que és una remodelació innecessària; ho diu categòricament el document oficial de la direcció d'un partit amb el qual vostè està colligat; li han dit que era una remodelació innecessària, li han anunciat que l'esperen d'aquí a dos mesos. Vol dir això que el nomenament d'aquest gestor conseller de la Presidència queda en suspens quant a l'operativitat i funcionalitat del Govern de Catalunya durant aquests dos mesos? I vostè, evidentment, abans de prendre aquesta decisió no es va entrevistar amb el conseller de la Presidència Artur Mas, ni es va entrevistar amb en Duran Lleida, es va entrevistar amb l'Alberto Fernández Díaz, que li va garantir, això sí, i amb tot el dret del món, democràtic, que li donava la majoria parlamentària, assumint per part del PP novament una greu responsabilitat en aquests moments, sabedors, tots, que segurament pel PP d'Espanya és una opció menys dolenta Convergència i Unió governant a Catalunya que no pas una alternativa d'esquerres.

I vaig a la tercera pregunta, senyor president. Quines són les conseqüències d'aquesta decisió? Què té a veure aquesta remodelació amb la problemàtica actual que viu el país? En funció de quins motius polítics de país vostè ha pres aquesta decisió? En funció de quines problemàtiques ha anat a aquesta remodelació? Com aquesta remodelació ajudarà a un millor govern de les qüestions que avui afecten sis milions de persones? Què té a veure aquesta remodelació –i li cito darrers esdeveniments que estan amoinant el conjunt de l'opinió pública i la ciutadania de Catalunya– amb el tancament a l'església del Pi com a punta d'iceberg d'una qüestió que és el gran repte de la Catalunya del segle XXI: les migracions? Què té a veure amb la manca de control alimentari sobre aliments molt importants que avui està consumint la ciutadania i sobre la qual el Govern de la Generalitat està fugint d'estudi? Què té a veure amb decisions que pren la Unió Europea, que està retallant les competències financeres del nostre Govern? Què té a veure amb l'ordenació territorial? O sigui, hi ha algun motiu de país que l'hagi dut ara, contradient les lleis que vostès van votar, a crear una figura absolutament artificial respecte a les decisions polítiques?, amb una nova supeditació respecte al PP?, què té a veure la decisió que avui ens explica, i de la forma tan esquemàtica –i, permeti'm, amb tot el respecte del món, segurament insultant–, per Diputació Permanent, com acaba d'explicar fa uns moments?

Senyor Pujol, no és moment de debatre sobre figures institucionals. Respecto moltíssim els problemes que hi

puguin haver dintre d'una coalició. Ha estat marca de fàbrica d'aquesta casa –de la que jo represento– sempre mantenir un gran respecte pels problemes que hi puguin haver dins de qualsevol altra formació política, però sí que ens amoïnen els problemes de govern i les disminucions de capacitat de govern. I, per tant, és moment, si més no això és el que proposarem a totes les forces d'oposició, de pitjar l'accelerador i demostrar que hi han altres formes de governar aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intervenció del senyor president de la Generalitat..., que no ha estat ben bé caracteritzada per una loquacitat generosa, sinó per una certa gasiveria dialèctica, ha fet referència al fet que la decisió que havia pres com a president de la Generalitat era en ús de les atribucions que li conferia la Llei de l'any 82, una llei, senyor president, que ha trigat, ni més ni menys que dinou anys, a saber apreciar-ne la bondat i li hem de confessar que tant de retard no deixa de ser, com a mínim, sospitós.

Vostès, des del seu Govern...; vostè, des de la presidència de la Generalitat, ha fet referència a l'ús d'un càrrec que s'inspirava en una determinada tradició històrica –així, ha anat apareixent en els mitjans de comunicació–, una tradició històrica que ens venia de la Generalitat republicana, per tant, dels anys trenta, si bé, en realitat, l'expressió i el càrrec mateix de conseller en cap, en la nostra pròpia tradició institucional, només apareix en l'Estatut que el poble de Catalunya va votar el diumenge 2 d'agost de l'any 1931, a l'Estatut de Núria; apareix conseller en cap, però apareix, en tot cas, vinculat al paper i a la funció institucional de president de la Generalitat com a cap del Consell Executiu, com a cap de Govern. Per tant, el conseller en cap és –i només és–, en la nostra pròpia tradició, el president de la Generalitat.

L'Estatut del 32 preveu la delegació de funcions, però sense noms, i, en la pràctica política concreta, al primer Govern de Macià hi ha un cap del Consell Executiu, que és el senyor Lluhí i Vallescà, escassament cap de Govern al llarg d'un mes; més tard, Carles Pi i Sunyer, pràcticament deu mesos, amb el nom de conseller delegat; l'Estatut interior, de la primavera del 33, parla de conseller primer, el que té delegació, en fa en Miquel Santaló durant molt pocs mesos, des de l'octubre fins a la mort d'en Macià, com a conseller primer, i Companys no exerceix mai aquesta potestat, sinó que la fa servir, no pas en temps de pau, sinó en temps de guerra, en les persones, paradoxalment, del president del Parlament Joan Casanovas i, després, en Josep Tarradellas.

Ens fa l'efecte, senyor president, que vostès en aquesta operació han cremat un càrrec de tradició històrica,

que quan s'havia utilitzat havia estat simplement per interès nacional i vostès l'han cremat, vostès l'han fet malbé, no per interès nacional, sinó per interès de partit, ni tan sols goso dir –perquè no seria científicament cert– per interès de coalició. Aquest és un càrrec que ni demanava la gent ni demanava la coalició que governa Catalunya des de l'any vuitanta; en tot cas, pel que sembla l'ha decidit un de sol dels partits de la coalició.

Les baralles entre partits sempre han estat negativament valorades pel conjunt de la societat i és lògic que així sigui, però quan aquestes baralles les protagonitzen els partits que tenen la responsabilitat i el privilegi de governar un país, aleshores, cal parlar d'irresponsabilitat i d'un nivell baix de serietat política. Vostè ha generat, senyor president, una crisi de govern per resoldre problemes de partit, per resoldre problemes de relacions, de correlació de forces entre els dos partits que integren la coalició governant, i això s'ha fet, com en les millors èpoques, en vacances parlamentàries, en un debat que ha estat fonamentalment només mediàtic, perquè fins avui no hem tingut la possibilitat, l'oportunitat que en poguéssim parlar en el si d'aquest Parlament.

Avui tenim, més que mai, un govern de Convergència i Unió fràgil i, com sempre, des de fa ja sis anys, a mans del Partit Popular. Tenim un govern que ha situat com a primera prioritat la batalla successòria, talment com si Catalunya fos una monarquia, en comptes de situar en primer lloc la batalla quotidiana pel bon govern. Perquè un bon govern és aquell que hauria hagut de prendre posició pública, clara, meridiana, contundent, al voltant de temes com Iberdrola, al voltant de temes com la televisió digital per determinades cadenes que no tenen res a veure amb peticions d'algun capital català, al voltant de temes com les vaques boges, com la pesta porcina, un govern que pot presentar un balanç d'una misèria infinita pel que fa referència a l'inventari de traspassos ocorreguts l'any passat: quatre traspassos, quan segons la mateixa Comissió de Traspassos de la Generalitat parla de prop d'una quarantena de funcions, competències i serveis estatutaris que estan pendents de traspasar d'ençà que va començar a funcionar, va començar a rutllar en la vida política, aquest Estatut d'autonomia de Catalunya.

Senyor president, la societat catalana té la sensació que aquest Govern, malgrat els eslògans, ni va per feina ni en fa, i Catalunya necessita amb urgència fer un pas endavant en qüestió de molts pocs mesos –i vostès ho saben, i vostè ho sap– en matèria de finançament, perquè és escandalós el dèficit fiscal que pateix aquest país, i ja veurem si les seves bones relacions amb el partit del qual depenen són suficients com per modificar aquesta situació que afecta tan negativament la societat catalana i, en particular, els seus sectors populars en matèria de benestar, que afecta tan negativament el teixit socioeconòmic de l'empresa petita i mitjana, que afecta tan negativament les infraestructures i la modernització general del país.

Al llarg d'aquestes darreres setmanes, senyor president, el nostre país, el nostre poble, la nostra societat, amb independència de les seves lleialtats electorals i de les seves fidelitats polítiques i de les seves simpaties per-

sonals, sempre respectuoses amb una societat de cultura democràtica com és la nostra per persones i institucions, la nostra societat ha tingut, més que mai, la sensació que aquí tenim, que Catalunya té, un govern que bada, que Catalunya té un govern que calla, que Catalunya té un govern que fa d'espectador, i el que Catalunya vol és un govern protagonista, no com ara un govern a la defensiva, no com ara un govern passiu, no com ara un govern conformista que dedica el bo i millor –o potser el bo i pitjor– de les seves energies a lluites partidistes i no pas a allò per què la gent els ha votat, que és per governar el país. Catalunya necessita, senyor president, un govern amb ambició, amb il·lusió i amb ganes. Queda clar, doncs, que no parlem del seu Govern. Vostès són avui, lamentablement, un govern cansat, un govern sense alè, un govern assegut, i Catalunya necessita ben bé tota una altra cosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president del Parlament i senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats. Bé, senyor president, des del Grup Parlamentari Popular no qüestionem el seu dret a remodelar el Govern de la Generalitat, tampoc qüestionem el seu abast, però sí que voldríem, en la sessió d'avui, recordar-li que qualsevol regulació, com, també, qualsevol acció del Govern de la Generalitat de Catalunya, ha de ser afrontada des de l'observança escrupolosa de les seves obligacions.

Precisament, vostè, en la seva intervenció inicial, ha parlat del compliment de les seves obligacions, i avui n'ha complert una que era fonamental, que era la d'afrontar la seva compareixença en aquest Parlament, mitjançant la convocatòria de la Diputació Permanent, per donar les explicacions que reclamin els grups i que vostè consideri pertinents. Però hi han altres obligacions, senyor president, obligacions a les quals vostè jo crec que ha de donar resposta en aquesta Diputació, i que, evidentment, des del Grup Parlamentari Popular voldrem escoltar-lo en posteriors intervencions. L'obligació, d'una banda, de respondre a l'interès general –hi insisteixo– a l'hora d'afrontar una remodelació del Govern de Catalunya i, també, a l'hora d'afrontar l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya; obligació de respondre a l'interès general i no pas de respondre a l'interès particular, de respondre a interessos polítics concrets que, per molt legítims que siguin i que responguin, també, a ambicions polítiques molt determinades, a l'hora de la veritat no puguin sinó ratificar una remodelació del Govern, més pensada per equilibris interns de la coalició que no pas per les veritables prioritats de Catalunya.

L'obligació, també, que aquesta remodelació que vostè ha explicat sigui definitiva, sigui una remodelació

que tanqui definitivament qualsevol altra possibilitat de remodelació futura per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. El Grup Parlamentari Popular considerariem equivocat, considerem un error la possibilitat que s'afrontin ulteriors remodelacions del Govern de la Generalitat de Catalunya o que cregui que es pugui resoldre una crisi en el si de Convergència i Unió, remodelant el Govern de la Generalitat per fases o per etapes.

I, per això, nosaltres volem entendre que avui es tanca una remodelació i que avui es deixa, també, tancada la possibilitat que hi hagin altres regulacions les properes setmanes. Perquè, senyor president, Catalunya necessita un govern estable i no pas consellers interins, i aquesta és, també, una de les seves obligacions en l'exercici de les seves responsabilitats.

Hi han altres responsabilitats i altres obligacions que vostè ha d'assumir, senyor president, entre altres –i abans ho comentava–, la mateixa estabilitat del Govern que li vull recordar que no tan sols depèn de les mateixes actituds del Govern que vostè presideix, sinó també del marc de relacions amb els suports parlamentaris que vostè necessita per tenir, precisament, l'estabilitat a Catalunya. I en aquest marc de les seves obligacions, nosaltres li recordem que també té l'obligació d'ocupar-se de governar i no pas del fet de governar-se. Malauradament, aquesta és la impressió que tots plegats podríem compartir, almenys, dels grups de l'oposició i, també, del grup cabdal per garantir l'estabilitat, però, també, volem fer-li confiança que aquesta actitud pugui canviar els propers mesos i pugui canviar des d'aquesta perspectiva de la seva obligació d'actuar amb responsabilitat, amb la mateixa responsabilitat que, com a mínim, està demostrant el Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari Popular, que està actuant com a partit de govern, que està actuant amb mentalitat de govern i aportant el seny i l'estabilitat que necessita Catalunya, paradoxalment, davant una coalició que dona suport al Govern de la Generalitat, la coalició de Convergència i Unió, que està actuant, malauradament, des del concert i des de la controvèrsia interna.

I, per això, avui hem de repetir, senyor president, que vostè pot esperar del Grup Parlamentari Popular tota la responsabilitat, perquè és la nostra obligació i perquè és, també, el nostre compromís, però no esperi actes de fe, i avui ha de significar una nova etapa en les formes de governar Catalunya, una nova forma en l'estil de governar Catalunya, una nova forma en el tarannà d'aquells que integren el Govern de Catalunya, i per això li demanem que resolgui la crisi de Convergència i Unió al Consell Nacional de Convergència Democràtica, al Consell Nacional d'Unió Democràtica, al Comitè d'Enllaç de Convergència i Unió, però no la substanciï pas al Govern de la Generalitat de Catalunya. Vostè no pot permetre que el seu Govern primi les aspiracions personals –hi insisteixo: per molt legítimes que puguin ser– per davant del compliment de les obligacions del Govern de la Generalitat de Catalunya i de les responsabilitats dels membres que l'integren.

I avui el nostre discurs se centrarà en obligacions, perquè, evidentment, aquesta actitud ha de ser innata en l'exercici del seu Govern i li hem de recordar també

que vostè, com a president de la Generalitat de Catalunya –ja n'ha fet un esment, en la seva primera intervenció–, vostè té, també, l'obligació de continuar exercint les seves responsabilitats polítiques, perquè vostè pot delegar funcions, però no pot delegar pas les responsabilitats polítiques, i per això vostè pot nomenar un conseller en cap, però continua sent qui respon políticament davant el Parlament de Catalunya. Nosaltres no entrarem en aquesta dinàmica que sembla ser que interessa altres grups parlamentaris, si el conseller en cap serà el seu successor, si serà el segon del seu Govern o serà el *primus inter pares* de tots els consellers, no és aquest el nostre discurs. El nostre discurs és de quina forma, des del Govern de la Generalitat, està garantit que prevaldrà sempre la defensa de l'interès general i que, evidentment, no entrarem en una situació d'integritat i de controvèrsia política amb la coalició que dona suport al Govern i que aquesta mateixa es pugui traslladar a la defensa dels interessos generals.

I, en aquest sentit, nosaltres valorariem positivament que aquesta compareixença no tan sols hagi de servir per explicar aquesta remodelació, que en el fons ja és passat i tant de bo que sigui passat i que no hàgim de tornar a parlar, les properes setmanes, de noves remodelacions, sinó que ha de servir per afrontar el futur amb un govern renovat, amb un govern amb empena, amb un govern que faci del seu discurs la necessitat d'impulsar l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya des de la transparència, des de la centralitat, des de l'eficàcia i del sentit social.

I és un moment clau perquè no tan sols el primer any de legislatura, en certa manera, ha sigut un any que ha vingut marcat i condicionat per diversos factors polítics: la mateixa celebració de les eleccions generals, la mateixa investidura del president del Govern a Espanya, la mateixa celebració dels congressos de totes les formacions polítiques catalanes i l'aprovació de dos pressupostos de la Generalitat de Catalunya en un mateix exercici, evidentment, han condicionat una part molt important de l'orientació política del Govern de la Generalitat, però també del protagonisme que han de tenir la pràctica totalitat o la totalitat de les formacions parlamentàries catalanes. I per això avui, en l'inici d'aquesta nova etapa del Govern de la Generalitat de Catalunya i superats aquests factors que abans he referit, és el moment també, senyor president, que Convergència i Unió abandoni recels i assumeixi de forma clara on vol anar i amb qui hi vol anar.

La realitat és tossuda i, més enllà d'algun brindis al sol, vostè sap perfectament que una política de futur no passa per cap enrocament nacionalista ni per apostes sobiranistes. I novament entrariem en el terme de les obligacions, i una de les obligacions que també haurà d'afrontar des d'aquesta perspectiva de protagonisme d'altres formacions polítiques amb relació al futur de Catalunya, una d'aquestes obligacions és la de definir els seus objectius polítics, parlamentaris i de Govern en consonància amb els suports parlamentaris que necessita. Això significa que hi ha d'haver correspondència entre el suport parlamentari i influències davant el Govern; això significa que hi ha d'haver correspondència entre estabilitat i protagonismes polítics; això sig-

nifica que hi ha d'haver correspondència entre actituds de Govern i interès general.

El guarisme 68 - 67 ha sigut i és –i probablement serà– una realitat; agradarà a uns o desagradarà a altres, però, en qualsevol cas, aquesta ha sigut una realitat al llarg d'aquesta sisena legislatura. I des d'aquesta perspectiva, des d'aquest guarisme 68 - 67, des d'aquest protagonisme central del Partit Popular de Catalunya, del Grup Parlamentari Popular, la nostra formació, el nostre Grup Parlamentari vol continuar apostant per l'estabilitat i la governabilitat, i ho volem fer perquè també és la nostra obligació, perquè no tan sols tenen obligacions aquells que tenen responsabilitats de govern, sinó també aquells que estem compromesos amb Catalunya i que volem que el nostre país tiri endavant. I per això, precisament perquè també els grups parlamentaris tenim obligacions, nosaltres, senyor president, el Grup Parlamentari Popular té l'obligació d'exigir-li tres qüestions fonamentals i que haurien de definir el nostre plantejament en aquest Parlament de Catalunya.

Tenim l'obligació d'exigir-li, des del Grup Parlamentari Popular, que centri el debat polític i l'acció del Govern de la Generalitat en els problemes reals de Catalunya i no pas en els de Convergència i Unió; tenim el dret a exigir aquesta actitud des del plantejament que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de prevaler en la seva acció de govern la defensa dels interessos de Catalunya, i tenim, també, l'obligació d'exigir-li que reconegui les aportacions d'aquells grups que garanteixen precisament aquesta estabilitat. I des d'aquesta premissa, senyor president...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...l'instem que governi Catalunya i que deixi enrere controvèrsies internes que no porten enlloc.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president del Parlament, molt honorable senyor president de la Generalitat, honorables consellers... –no n'hi han–, il·lustres diputats i diputades, bé, comencem aquesta sessió, que em sembla una sessió important i, en canvi, una mica trista, si més no, pel fred que fa i per la poca llum que tenim –espero que, de taquígrafs, sí que en tinguem i que, per tant, en quedarà bona constància. És una sessió, sens dubte, important; no sé si dir-ne històrica perquè, si el tema s'ho val, en canvi, potser les circumstàncies no tant; probablement el debat que tenim avui aquí requerirà, requeriria i potser requerirà, algun debat ulterior de més magnitud, no?

És evident que vint anys després de governar d'una determinada manera, molt honorable senyor president, no es pot canviar en plenes vacances parlamentàries i cridar a una sessió escadussera que en un parell d'hores liquidi un tema que és un tema de major quantia, és un tema de canvi de sistema de govern, és un tema d'aplicació de l'Estatut, evidentment, però d'aplicació de l'Estatut amb una determinada interpretació que pot tenir contradictors, com tractaré de demostrar.

Com ha dit el mateix conseller que vostè ha nomenat –creant una figura que no existeix en l'Estatut– conseller en cap, es tracta d'un canvi important després de vint anys de governar d'una determinada manera. Ara governaran vostès d'una altra manera, i ho fan un any i poc més després d'unes eleccions en les quals a vostè se li va donar confiança per la cambra en funció d'uns compromisos que tots vam entendre que eren compromisos polítics i compromisos personals, però ha passat un any i un parell de mesos i vostè ens diu: «Aquella fórmula no valia; la confiança que jo vaig demanar l'haig de demanar d'una altra forma diferent perquè vull governar d'una forma diferent.» Això, senyor president –molt honorable senyor president–, no es pot liquidar així, s'ha de saber el com i el perquè de la seva decisió i el com i el què de les conseqüències de les seves decisions. Com governaran vostès a partir d'ara; què és el que hem d'esperar perquè les coses vagin millor del que han anat fins a aquest moment i si és que tot això representa una confessió de part –per la seva part– que les coses no han anat com havien d'haver anat –cosa que nosaltres, evidentment, creiem.

L'Estatut de Núria parlava –el primer Estatut, el que no va arribar a ser aprovat en aquells termes–, parlava d'un conseller primer, no d'un conseller en cap. Jo m'he fet fer unes notes històriques per part d'algun historiador amb càrrec institucional important, i se'm diu que «conseller en cap» és una figura que, sí, popularment ha estat de vegades identificada amb el cap del Govern de la Generalitat, que no ha existit mai amb aquest nom, però que en realitat és un nom de procedència municipal, i concretament del Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona i d'altres ajuntaments a partir del segle XIII. Conseller en cap és, en les eleccions que se celebraven a l'Ajuntament de Barcelona el dia 30 de novembre de cada any, dia de sant Andreu, el càrrec que ocupava el conseller que havia sigut elegit amb un nombre de vots més gran, més alt; el segon era conseller segon, el tercer, conseller tercer, fins a cinc durant molts anys i fins a sis a partir d'un moment determinat. Però no és una figura que estigui present en la tradició legal, positiva –de dret positiu–, del que és la Generalitat de Catalunya, tot i que, és cert, moltes vegades la confusió s'ha donat a nivell de comentari o de comentaristes polítics i fins i tot, segurament, de nosaltres mateixos quan parlem.

Vostè ha creat, doncs, una figura que, d'alguna manera, té algun error o indueix a alguna confusió des del punt de vista de la nostra tradició política, i l'ha creat de pressa i malament, amb vacances parlamentàries, amb molta gent fora, per dir-ho així, i ens crida ara perquè en un parell d'hores substanciem quin és el nostre posicionament. Doncs, vostè haurà d'explicar

per què ho ha fet i vostè haurà d'explicar com pensa millorar les coses a partir d'ara o si és que pensa seguir igual perquè pensa que fins ara ja ha anat prou bé, cosa que també ens agradaria saber, si és que és el seu pensament. En tot cas, mai ha declarat el contrari: l'hem sentit durant un any i dos mesos dir i repetir que tot anava molt bé a Catalunya i que no podia anar millor. No sabem, doncs, en tot cas, per què ha canviat.

Bé, aquest nom, aquest nou càrrec que vostè ha creat, normalment –amb altres noms, com ja he dit– es va utilitzar per fer governs de coalició; d'alguna manera, hi havia una distinció, aleshores, entre el president representatiu, el president que representava la institució, i aquell conseller que representava un govern que, d'alguna forma, colligava diverses forces polítiques. Curiosament, en aquest cas, és nomena un conseller en cap en un moment en què es fragilitza la coalició de govern, no que es fa més gran, sinó que d'alguna forma es fa més petita, com demostra el fet que avui, aquí, del..., penso que és el tercer o quart partit de la cambra, només hi ha un representant en aquesta Diputació Permanent.

En tot cas, s'utilitza per solucionar no un problema de govern, sinó un problema electoral de la coalició, una disputa, en tot cas, per llocs en la candidatura, una candidatura que, per altra banda, si tot ha d'anar com està establert, està a una distància de tres anys, en aquest moment. També és xocant que es justifiqui com un canvi històric –i llegeixo algunes de les declaracions que s'han fet, que ens han mantingut a tots amb l'ai al cor durant aquests dies– que permetrà al president dedicar-se als grans temes. Potser serà veritat que fins ara no ho ha fet; almenys, potser no en els darrers anys. És interessant, també, que les grans qüestions citades en aquest context, perquè jo he llegit alguna cosa en aquest sentit, siguin la immigració i la nova economia; ens agradaria que se'ns confirmés si és cert que aquestes són les qüestions prioritàries per al president en el moment de delegar tots els poders executius.

Referent al primer tema: a nosaltres no se'ns ha contestat el que vam proposar a Manlleu ja fa pràcticament tres mesos; solament unes declaracions periodístiques del president, relativament recents, en les quals frisava la típica ambigüïtat i la típica inconcreció de la dreta en aquesta matèria: drets dels immigrants sí, però... Sobre el pacte per deselectoritzar el tema i potenciar els recursos municipals corresponents, ni una paraula no hem sentit, ni del president ni dels seus consellers. Serà bo, doncs, que ens indiquin, molt honorable senyor president de la Generalitat, amb qui hem de tractar d'aquesta qüestió, si amb el conseller delegat o amb el president delegador. En tot cas, nosaltres –i ho demano per una qüestió pràctica, per fer les nostres agendes, d'alguna manera, no?–, si no se'ns indica el contrari, seguirem atribuint aquestes qüestions i totes aquelles que no sigui clar què són, si són grans qüestions històriques o bé executives del dia a dia, al president delegador o bé president en trànsit.

Referent a la nova economia, no és clar el que sigui més convenient, perquè la manca d'interès i de coneixement demostrats pel molt honorable president actual de la Generalitat és notòria i la seva manca de serio-

sitat en l'acompliment de compromisos en aquesta matèria és ja antològica. El famós acord amb Localret per al proper mes de març, al qual es va referir en el debat sobre l'orientació política general, ja sabem com ha anat mutant i com s'ha anat degradant.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyores i senyors, bé, jo reconec que he estat breu en l'exposició, en la meua primera exposició, però és que la cosa, el tema encaixa tant en el que en podríem dir la normalitat i la claredat de conceptes del nostre ordenament legal, que tampoc no es podien donar gaire més explicacions, a part de dir el que jo considerava convenient de cara a l'acció futura del Govern de la Generalitat.

Algú diu, vostès diuen: «Home, ens sorprèn que hagi trigat dinou anys a fer-ho.» Bé, jo això ho comprenc, he tingut les meves raons, legítimes... No és el primer cop, com els deia, que això m'havia passat pel cap: em va passar pel cap l'any 1980, em va passar pel cap de nou l'any 1984, i ara, bé, alguna de les raons que aleshores em van desaconsellar fer-ho..., a part que el 1980 estrictament potser no ho hauria pogut fer, perquè faltava encara l'instrument legal, però ara, bé, doncs, per les raons que els he explicat abans i que ara potser en comprendran millor alguna d'elles, m'ha semblat oportú fer-ho. I, en tot cas, és evident que em reservava per després, per a les respostes, després de les seves intervencions, poder-me esplaïar més en algun punt, si és que calia.

Aquest és un debat repetit. Vostès diran: «Home, no, no hem tingut mai aquest debat.» No, realment no hem tingut mai aquest debat d'ençà de l'any 1980. Però jo els convido que vostès rellegeixin, per exemple, el debat que hi va haver en el Parlament de Catalunya l'any... 33, devia ser *(veus de fons)*, 32; no 82: 32-, el 32, en el qual alguns dels arguments que vostès han utilitzat recordaven gairebé fil per randa els arguments del diputat de la Lliga senyor Ventosa i Calvell –i els recomano que ho llegeixin–, quan, amb motiu que el president Macià va nomenar..., no sé si conseller primer, en fi, el que fos –la denominació potser no era exactament «conseller en cap»–, si no ho recordo malament, en Lluhí i Vallescà –i si no era en Lluhí i Vallescà, doncs, un altre diputat de l'Esquerra–, va utilitzar, el senyor Ventosa i Calvell, arguments molt similars als que vostès han estat utilitzant. Ja veuen vostès que la història sempre torna.

Ara, ja per contestar més directament això, m'agradaria començar per un punt que em sembla de la més gran importància. Aquesta delegació encaixa absolutament, cent per cent, mil per cent, fil per randa, amb allò que és legal des del punt de vista de l'Estatut i de les lleis que aquest Parlament ha elaborat. I no contradiu en res la Llei. Alguna intervenció s'ha fet en el sentit de donar a entendre com si contradigués la Llei. I no la contradiu. I m'hi hauré d'aturar un moment, aquí, aquí sí, perquè el que no podem fer és que es qüestionï la legalitat o la legitimitat d'accions que són legals i legítimes.

Ahir vaig llegir un article d'un polític, que, per cert, respecto francament, però que deia que el president

Pujol havia perdut la legitimitat. Això no es pot dir –perquè ara mirarem els textos–, de la mateixa manera que en el seu moment no es podia dir, per exemple..., què els diré jo?, que no acabaven de ser prou legítimes segons quins resultats electorals. Perquè les lleis són les lleis, no?, i els textos són els textos, i nosaltres juguem un joc amb unes normes que hem definit i que hem acceptat i que no pot ser que ens agradin unes vegades sí i unes altres vegades no. Però en realitat, concretament, què ha passat?

Seria innecessari..., i en part el diputat Camps ho ha fet, però, vistes algunes de les coses que s'han dit, permetin-me que els digui que la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, de l'any 1982, diu –article 64–: «El president de la Generalitat pot delegar en un conseller, amb caràcter temporal, totes o part de les funcions incloses en l'article anterior, de la qual cosa ha de donar compte al Parlament. En aquest supòsit podrà delegar també la funció compresa en l'apartat c de l'article 62. Les funcions delegades poden ser recuperades pel president en qualsevol moment.» Ho dic per allò que alguns diuen: «Sí, una delegació temporal...», d'una forma pejorativa; demostra una gran ignorància dels textos legals. La primera cosa que hem de fer per venir a discutir aquí és haver-nos llegit els textos legals.

I l'article 63 diu que correspon... –que són les competències que pot delegar–, diu: «Pot delegar..., correspon també al president de la Generalitat» –article 63, les que pot delegar– «coordinar el programa legislatiu del Govern i l'elaboració de normes de caràcter general; convocar i presidir les comissions del Consell Executiu; facilitar la informació que el Parlament solliciti al Govern; encomanar a un conseller que s'encarregui del despatx d'un departament en cas d'absència, malaltia o impediment del titular, fet del qual ha de donar compte al Parlament; les altres funcions executives que li assignin les lleis.»

I aleshores l'apartat c de l'article 62 –molt important, com veuran– diu que «correspon al president de la Generalitat», i ho pot delegar en aquest conseller en cap, «convocar i presidir reunions de Govern».

Per tant, aquí no es pot parlar... I això és el que s'ha fet. I espero que tots vostès s'hagin llegit el Decret, i veuran, doncs, que el que s'ha fet és això. I, per tant, qualsevol insinuació de manca de legalitat o és fruit d'una gran ignorància o és fruit d'una tergiversació.

Per tant, jo els demano que, amb aquesta lleialtat que hem de tenir les institucions, el tema de la legitimitat, de legalitat, de pèrdua de legitimitat, o bé la introducció de la paraula «frau», sense més ni més, en un context que literàriament es podria entendre, però la política requereix una certa precisió..., això no és correcte utilitzar-ho. Simplement, és una gran incorrecció i és una, diguem-ne, ferida al que en podríem dir la nostra credibilitat i el respecte que mereixen les institucions.

Bé, podria afegir més coses aquí, perquè vegin com aquesta interpretació és la mateixa que donen especialistes com el senyor Enoch Albertí, el senyor Eliseu Aja, el senyor Tomàs Font, el senyor Xavier Padrós, el senyor Joaquim Tornos; o bé també el senyor Viver i Pi-Sunyer. I algunes de les coses que s'han dit aquí..., bé,

és evident, per exemple, que la funció de direcció política continua estant en mans del president. Això els ho dic jo; jo no hi vull renunciar, a aquesta funció. Però és que, a més, no podria –no podria. Això segueix essent així, i, per tant, no dubtin que, per interès meu, per voluntat meua i, a més, per exigència, diguem-ne, dels textos legals, això serà així. I el senyor Pi-Sunyer –no cal ara que els entretingui amb més dades–, doncs, diu exactament el mateix.

Per altra banda, aquesta Llei de l'any 82 ha estat refermada per altres lleis, concretament de l'any 89, i també de l'any 2000, en la qual, entre altres coses –Llei, aprovada per unanimitat, 1/2000–, es concedeix al president de la Generalitat la facultat de fer totes aquestes coses i de determinar la denominació de la Conselleria. I això ho vàrem votar tots; és una llei que es va votar per unanimitat.

Bé, per altra banda, els vull dir –per altres arguments que s'han utilitzat en algun moment– que jo sóc aquí avui en tant que president de la Generalitat i per discutir una decisió que he pres en tant que president del Govern i en el marc de l'acció i de l'estructura del Consell Executiu, i que, per tant, les discussions que hi puguin haver entre els partits que conformen la coalició de govern o els nostres partits i els de vostès és una cosa en la qual jo ara aquí, sincerament, no entro.

El que sí que és cert... –ho torno a repetir–, el fonamental és que això encaixa perfectament en la legalitat i en la legitimitat. Això és el més important de tot –això és el més important de tot– i el que entenc que tot el Parlament ha de tenir ben en compte.

Hi han coses ja més, diguem-ne, una mica, de polèmica política i que no sé si caldria entrar-hi molt a fons, però, de totes maneres, una cosa vull aclarir: no és cert –com s'ha dit, i com també vaig veure que ho va dir un diari– que jo informés d'això el senyor Fernández Díaz, no? D'això, fins al dia 19, 20 o 21 de desembre –no els ho sabria precisar, però en tot cas va ser durant els dies de l'última sessió, aquella sessió llarga que vam tindre la setmana abans de Nadal–, per mi, només ho va saber el senyor Duran i Lleida. No ho va saber tan solament ningú del meu partit. És més: algú del meu partit se'n va assabentar, però no pas per mi. Per tant..., això simplement ho dic per deixar les coses clares, no? Efectivament, hauria sigut una crítica més que justificada si les coses s'haguessin fet d'aquesta manera.

És clar, vostès insisteixen tots a dir: «Escolti, vostès s'han d'ocupar dels problemes del país.» I jo, és clar, em resisteixo tant com puc a això que, en el sentit més cordial de la paraula, podria qualificar de «provocació», no? –més cordial de la paraula–, perquè, és clar, si algun defecte tinc jo, si en alguna cosa em deixo portar és a portar-me pels problemes del país, des del tema –com explicava abans– dels pàrquings que les associacions de veïns de Llefià han fet en el barri de Llefià, fins al fet de la gran satisfacció que –per raons quasi personals, perquè va lligada amb una obra de govern important nostra– m'ha produït avui veure que l'altre dia a les Borges Blanques, en un concurs d'olis, va guanyar l'oli del poble de Bovera. O sigui que, és clar, si hem d'entrar en el terreny d'allò que preocupa

la gent, que a la gent de Bovera és veure si es guanyen la vida amb l'oli i a la gent de Llefià és veure com tiren endavant aquells pàrquings –que són, per cert, sigui dit de passada, un exemple de bona gestió de les associacions de veïns–, no acabarem mai, no? Però, de tota manera, com que vostès posen en dubte l'acció del Govern de la Generalitat, com que parlen de la crisi, aquesta crisi tan tremenda que es rumoreja, del Govern de la Generalitat, sí que els diré algunes coses.

La primera: la crisi del Govern de la Generalitat s'ha de notar o no s'ha de notar pels resultats. Si una acció de govern de vegades pot ser bona, molt bona, pot ser que sigui el resultat d'unes discussions internes, unes tensions internes que hi poden arribar a haver, però que finalment, doncs, com en una integral, s'integren en una direcció, en una acció dirigida en el mateix sentit. I de vegades hi han governs, hi han coalicions, hi han equips de govern en què tot és com una seda, tot és com un vas d'aigua, com un got d'aigua tranquil, tremendament ensopits, i que no fan res; i aleshores, és clar, podrien aplaudir aquests governs ensopits que no fan res... O bé de vegades hi poden haver governs que no siguin tan ensopits però que facin molta feina i que la facin d'una manera molt conjunta.

Perquè –i em perdonaran que ara jo recaigui en un dels meus vicis– deixin-me dir-los una cosa: avui mateix, aquest Govern que vostès diuen que està en crisi, doncs, ha tingut una reunió de Consell, i, bé, ha pres una pila de decisions, ha pres una sèrie de decisions, però una d'elles, molt important –molt important–, és l'avantprojecte de llei de prevenció de la violència a la llar i en les relacions de parella, del Departament de Justícia, que ha fet conjuntament amb el Departament de Benestar Social i que va lligat amb una decisió de la conselleria de Presidència –i, per tant, ara, del conseller en cap– sobre la creació d'una comissió interdisciplinària contra la violència de gènere. Fixin-se que aquí hi han tres conselleries diferents i de colors polítics diferents. I com això podríem dir-los tantes altres coses. Avui, aquest dematí; no cal anar més lluny, no?

Ara bé, durant aquests últims mesos, si fem la repassada de l'acció de govern, des de la creació de l'Institut Ramon Llull i dels convenis que hem fet amb el Govern Balear –cosa que estic segur que vostès saben apreciar i valorar–, fins al fet que ja tinguem endegada la construcció o la preparació, si més no –ja saben vostès, a vegades, com són de llargs tots els prolegòmens d'una construcció–, de la meitat de les set mil places residencials diürnes per a gent gran que ens vàrem comprometre a fer en l'últim programa electoral; o bé si repassem –que ahir ho deia la premsa, per cert– com han evolucionat algunes llistes d'espera que varen ser fa mesos motiu, diguem-ne, de gran inquietud; o si veiem que finalment hem aconseguit engegar i tirar endavant el que és la construcció del nou Hospital de Sant Pau, o els dos hospitals de Salt –l'un, el psiquiàtric; l'altre, el que ha de substituir Santa Caterina, de Girona, que començarà molt aviat però que ja està, diguem-ne, en línia d'engegada–; o tot el que fa referència a la ciutat judicial; o tot el que fa referència al relançament de la medicina psiquiàtrica; o tot el que fa referència al Pla d'habitatge i sòl, que preveu en quatre anys la construc-

ció de 191.000 habitatges, sòl per a 191.000, dels quals una part els farà Incasol, seran habitatges protegits, i els altres seran de la iniciativa privada; o bé si fem referència al fet que en aquests moments ja tenim signat el compromís en aquesta col·laboració, generalment amb ajuntaments, per a tres mil places, i d'aquí a l'octubre seran tres mil més, que seran sis mil de les trenta mil que en cinc anys hem de construir –estic parlant de places de guarderia–; o que si el tramvia del Baix Llobregat; o que si el Pla de desenvolupament rural de Catalunya, amb una inversió mitjana, per any, de 22.000 milions de pesetes; o que si el Segarra - Garrigues..., tot el que vulguin.

Comprenc que això potser a vostès els cansa, però això podria durar tant com volguessin. Quina mena de crisi de govern és això?

I una altra cosa els vull dir: això no és ocupar-se del que a la gent els preocupa? Ocupar-se, com dèiem abans, doncs, dels centres geriàtrics, ocupar-se de Sant Pau, ocupar-se de temes com són, per exemple, les dessaladores, que començarem a construir, al marge de tota la discussió que va entorn del Pla hidrològic nacional, per resoldre ja, anticipant-nos al que pugui arribar a ser, la carestia d'aigua que hi pot haver; o bé, concretament, això del Segarra - Garrigues, que encara dissabte passat vam estar-ho impulsant novament a Tàrraga. Situem-nos a les terres de Lleida, i en un dia només –un dia només– de la meva acció personal, com a president, deixant de banda tot el que hagin pogut fer tants consellers..., per exemple, en Grau, que també hi era, o tants altres consellers en altres indrets de Catalunya: a la ciutat de Barcelona o de qualsevol barri o de qualsevol indret, no?

Escoltin, ho dic perquè, és clar, no s'ho creguin vostès mateixos al final; podrien arribar-se a creure que és veritat això que no fem res, no? I, en tot cas, el que sí que és segur i que fa molt temps que sabem és que, amb la repetició sistemàtica d'una cosa que no és veritat, la gent acaba pensant que és veritat. I aleshores vostès em sembla que ja ho intenten fer entendre a la gent, que la repetició sistemàtica... No, no: vagin-ho a veure. No, no, senyor... Vagin-ho a veure, no? Vull dir, els regadius són regadius, eh? Això no és fum. Això no és el resultat d'un govern a l'ombra que decideix a l'ombra que farà no sé què: això són regadius que van allà i que reguen, no? Que si el regadiu del Segarra - Garrigues o el regadiu de... (*Remor de veus.*)

Escoltin, evidentment, comprenc que els sorprengui, perquè vostès s'hi van oposar sempre. (*Veus de fons.*) Sí senyor: vostès s'hi van oposar, i es van oposar a l'embassament de Rialb, sí senyor... No, no, és que el Grup de vostè era molt jove i encara no hi era, però vostès es van oposar a l'embassament de Rialb. Sense l'embassament de Rialb, a l'estiu, el canal d'Urgell estaria sec i, a més, el que passaria és que no es podria fer res del Segarra - Garrigues.

Bé, i qui diu això diu l'Algèri - Balaguer o diu..., això que dèiem de Bovera, o el regadiu de les Garrigues, o bé dissabte passat –i, bé, aquí hi havien persones presents–, quan vàrem, dintre d'aquest Pla que tenim per crear sis centres integrats de mercaderies –perquè la lo-

gística, com vostès saben perfectament, de cara al futur econòmic de Catalunya és molt important–..., el primer, a Lleida.

I, bé, i com això tantes altres coses. I ara em sembla que abusaria de la seva paciència si els les anés repassant, cosa que a mi em fa «disfrutar» molt; no saben fins a quin punt em costa renunciar a seguir explicant-los totes aquestes coses que fa el Govern de la Generalitat i que es poden anar a comprovar. És a dir, no és fum, no és res a l'ombra: és una realitat autèntica, concreta, palpable. Vull dir, el regadiu rega. Els de Bovera reguen; no els diuen: «Oh!, és que regarem, farem una cosa, diguem-ne, així, una mica fantàstica, eh?, una mena de somni...» No, no: reguen. Per tant, el Govern nostre no és ni passiu ni és espectador.

Bé, anant a més intervencions que hi ha hagut, és clar, sento que, com que faig una resposta global, doncs, m'imagino que ara, em trobo que en el moment de contestar algunes persones, de fet, ja els he contestat. Per exemple, el senyor Fernández Díaz em reclama que tingui ben present que el responsable polític sóc jo. Doncs, ja ho sé, naturalment. És que no pot ser d'altra manera! Escolti, la Llei en aquest sentit és tallant, és definitiva, no?, és incontornable, és així. I, a part d'això, jo penso –i perdonin que fins i tot parli en termes una mica personals– que tinc un compromís, fins i tot personal, i aquest compromís no el puc traïr; és a dir, ni puc plegar a mitja legislatura, ni puc ara, diguem-ne, en una cosa que podria algú considerar, en aquest cas, que seria una estratagema, doncs, simplement, enretirar-me. Llavors, aquesta responsabilitat plena i total, aquesta responsabilitat total és nostra.

I quant a això de dir: «Home, escolti, però estiguin...», «l'estabilitat...», però, escolti, si la tenim –la tenim. Bé, vostè em dirà: «No la tenen amb aquests, amb els altres, o els de més enllà.» Escoltin, nosaltres acabem d'aprovar els pressupostos, que és la Llei clau d'una acció de govern, i hem aprovat set o vuit lleis, i durant l'any 2000 n'hem aprovat vint-i-tres, de lleis, pràcticament totes –menys una o dues, que es deuen haver fet per ponència conjunta– per iniciativa del Govern, no? Bé, escoltin, això jo crec que els ha de donar a vostès tranquil·litat; pensem fer això així, seguir-ho fent així, no ens desviarem d'aquesta línia, no dimitirem aquesta responsabilitat.

Bé, algunes de les coses que s'han dit, també, sobre coses concretes, per exemple, Localret..., escoltin, s'està fent tot això –s'està fent. Ara mateix, jo confio, dintre de molt poc, doncs, per exemple, haver arribat fins on s'havia d'arribar. Concretament ara parlo de tres poblacions: Berga, la Seu d'Urgell, Tortosa; i els les cito perquè, efectivament, jo vaig dir: «Escolta, mireu que ben aviat arribem fins a les puntes», i això, bé, hi han poblacions que encara estan més a la punta, però són poblacions que estan a la punta.

És cert que de vegades tenim problemes..., no amb Localret, ni amb els ajuntaments, sinó amb els replantejaments que fa de la seva pròpia estratègia, concretament, Telefònica, i els dubtes que té són els sistemes que ha d'utilitzar. Però, bé, nosaltres, amb els ajuntaments i amb tota la gent de Localret, doncs, pressionem

per tal que les coses es facin..., home, potser sí que hi ha d'haver alguns canvis, però en tot cas que es facin en els terminis i amb la rapidesa que cal perquè l'accés a aquestes noves tecnologies..., les TIC, les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, siguin accessibles a tots i a cadascun dels racons del nostre país.

Bé, simplement per la importància del cas, deixin-me dir que, en el tema de la immigració, nosaltres hi hem estat sempre molt a sobre. «Oh!, vostès no se'n ocupen.» Escoltin, teníem una llei..., del 85, em sembla que era –en tot cas, era una llei del Govern Socialista, en època de majoria absoluta–, que no sé si en el seu moment va representar un avenç, però que avui era una llei absolutament obsoleta, endarrerida..., i no diré retrògrada, perquè aquestes coses no m'agrada dir-les. I, aleshores, se'ns deia ara: «I vostès què feien?, i vostès què feien?» Doncs, nosaltres hem fet canviar aquesta Llei del 85, cosa que no va fer el Partit Socialista, ni tampoc el Partit Popular –sí que ho van fer vostès, Iniciativa per Catalunya. A tothom li estava bé aquella Llei, ningú va prendre cap iniciativa; la iniciativa va sorgir del Govern de la Generalitat. No va sortir ni tan solament de Convergència i Unió: va sortir d'aquest Govern de la Generalitat que de vegades diuen que no fa coses; va enviar un projecte de llei a Madrid, a través del Grup Parlamentari per guanyar temps i perquè es fes ben de pressa, i es va fer. I després s'han modificat algunes coses, que, per cert, *sottovoce*, tothom demanava que es rectifiquessin.

Ara tenim una llei que, respecte al que teníem fa dos anys, representa un progrés; que, de fet, jo que m'he estudiat a fons aquesta Llei i la legislació comparada europea, començant per la legislació italiana, que va fer una persona prou coneguda dels aquí presents, com era el senyor Giorgio Napolitano, per exemple, o bé acabant amb el que és la mateixa legislació francesa –i els francesos aquests dies els hem tingut prou aquí, des del senyor Weil, fins a tota la referència que tenim del senyor Sami Nair etcètera–..., hi ha una llei que en línies essencials té un nivell europeu, però que, evidentment, en la seva aplicació té molts problemes, i la Llei sola no resoldrà aquest gran problema que tenim si no hi ha una gran involucració de tota la societat i si no hi ha, per part també del Govern, del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, si no hi ha també una acció decidida de caràcter polític i de caràcter social.

I aquí sí que hem de dir que estem en desacord amb el Govern central en un fet, i és que el Govern central separa el que és la política d'integració de la política d'immigració, es queda la política d'immigració i ens dóna la política d'integració, i és de molt mal fer poder fer una política d'integració si no es té influència en el que és la política d'immigració. Bé, és simplement per dir fins a quin punt nosaltres, en tots aquests temes, hi estem a sobre.

I bé, i a vostès potser els resultarà sorprenent que jo els digui: «Escoltin, nosaltres, aquest intent de veure les coses amb perspectiva de futur, en termes de globalitat, ho hem tingut sempre, no?» Si no ho haguéssim tingut, no hauríem governat vint-i-un anys seguits en aquest país, i no hauríem pogut resoldre sis vegades el compromís, el repte que representen unes eleccions. Si no

haguéssim sigut capaços de..., tenint present que en vint anys canvien moltes coses en un país, si comparem la situació nostra d'avui amb la de fa vint anys, i la d'Espanya, i la d'Europa, i la de la tecnologia, i la de la immigració, i tantes coses, tot canvia, no? Per tant, si nosaltres haguéssim sigut gent que només ens haguéssim deixat dominar pel dia a dia, doncs, no hauríem pogut fer el que hem fet.

Ara bé, sí que és cert que en un moment en què sembla..., a mi em sembla, personalment –i perdonin que ara torni a personalitzar, però, bé, compreguin que no deixa de ser una decisió personal del president, la que estem discutint–, a mi em sembla que ho puc fer i que no hi ha res que m'ho impedeixi, doncs, sí que crec que fóra bo poder fer una aportació sense oblidar-me de l'oli de Bovera i dels pàrquings del barri de Llefià; pensar, al mateix temps que l'acció de Govern va endavant i que jo la seguiré molt de prop i n'assumiré la plena responsabilitat política, pensar en quines coses... Bé, doncs, en aquelles que hem dit, vull dir, immigració..., la política energètica, per exemple: per què, en un moment que passa això que passa a Califòrnia, no val la pena que pensem molt a fons en la política energètica? I en la resposta a la globalització.

I en això que deia abans el senyor Maragall, la qüestió tecnològica, en dos sentits: no solament la qüestió tecnològica des del punt de vista de la competitivitat, no?, sinó des del punt de vista del progrés social de tota la nostra societat, de tots i cadascun dels catalans, dels ciutadans de Catalunya, dels 6 milions –i ara som més de 6 milions ja, de fora i no de fora, però catalans en darrer terme; almenys tenim voluntat que se'n puguin sentir–; que no hi hagi una ruptura aquí, no?, vull dir, perquè realment, doncs, aquesta societat tècnica, que almenys les generacions joves la coneguin a tot arreu: també al Raval i també al barri de Can Espinós, de Gavà, i també al barri de..., a qualsevol barri, per recòndit que sigui, per difícil que sigui, de tot Catalunya.

I la consciència col·lectiva del nostre país..., perquè alguna vegada hem estat criticats..., perquè ningú pot discutir –perquè això es pot tocar, això que vaig a dir ara es pot tocar–, ningú pot discutir el canal de l'Algèria - Balaguer, ningú pot discutir això, no? I ningú podrà discutir, doncs, no sé quina carretera i no podrà discutir aquesta escola o el que sigui, no?, o aquell hospital, l'Hospital de Sant Pau. Però de vegades hi ha gent..., i m'arriba a mi aquesta queixa, des de més d'un sector, com si ens faltés en aquest moment acabar d'omplir aquest edifici que hem fet amb més consciència col·lectiva, no solament consciència col·lectiva nacional –que evidentment que sí, també–, sinó també amb consciència col·lectiva ciutadana.

Per cert, aquesta possible crítica o aquesta preocupació, de cara a això la immigració novament és un repte, novament ens confronta amb la nostra manera de ser, amb la nostra identitat nacional, amb el nostre model social, amb els nostres hàbits, i ens hi confronta i ens diu: «Amb tot això, hi esteu d'acord? Val la pena? Això val prou la pena perquè nosaltres ens hi integrem, a això, o això és una cosa que ni vosaltres hi creieu?» Bé, tot això són coses que potser vostès pensaran que això no és propi d'un president de la Generalitat; sempre hi

he pensat, no cal més que vegin els meus discursos, els meus llibres per veure-ho, però jo hi voldria dedicar una atenció molt especial.

Recordo que fa dos anys o gairebé tres un dia vaig fer una conferència de la qual vaig quedar... Ara els parlo d'un tema en termes gens, gens, gens polèmics, en termes diguem-ne d'una certa..., molt distesos i... poc polítics, en un cert sentit. Ara fa gairebé dos anys vaig fer una conferència, de la qual vaig quedar satisfet, que es deia «Un gran diàleg per a un contracte nou». I jo deia: «estem plens de contradiccions o d'interessos contraposats, almenys d'interessos aparentment contraposats, de visions diferents de les coses.

«A mi em sembla» –deia– «que si hi aprofundíssim seríem capaços de trobar allò que aquests plantejaments, aquestes postures contraposades tenen en comú, però que si les agafem només cadascú posant-se en la defensa diguem-ne sectorial o parcial, aleshores arriba un moment en què l'enfrontament és gran; gràcies a Déu a casa nostra és cívic, sempre, o polític, o social, però prou gran perquè de vegades caiguem en un cert immobilisme, és a dir» –jo deia– «en les contradiccions aparents, no?, per exemple, que hi ha entre els instal·lats i els marginals, entre la gent instal·lada i la nova immigració, entre els que tenen feina i els que no en tenen, evidentment, entre el conservacionisme i l'ecologisme i el productivisme competitiu –és clar, tot això són coses que cadascú té la seva raó i hem de tenir-les en compte totes, per exemple, en aquesta última que acabem de dir, és evidentment que hem de defensar la natura i al mateix temps és evident que hem de ser diguem-ne competitius–, entre joves i grans, etcètera.»

Ja sé que tot això els semblarà que és, per a la meua intervenció, un final poc, poc diguem-ne..., que no encaixa ben bé, perquè del que es tracta aquí és de parlar sempre de política i parlar de..., en fi, en tot cas parlar dels textos legals que justifiquen al mil per cent la meua decisió, però potser perquè entenguin que –sense abandonar gens ni mica l'interès per l'oli de Bovera i el pàrquing de Llefià i sense abandonar gens ni mica les meves responsabilitats polítiques institucionals davant d'aquest Parlament i davant del poble de Catalunya– jo pensí que ara és un moment en què, donades tota una altra sèrie de circumstàncies que crec que ho permeten, doncs, jo tingui ganes de, també, dedicar una atenció molt especial a aquest tipus de problemes.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. En torn de rèplica, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'Il·lustre diputat senyor Rafael Ribó per quinze minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, *chapeau!*, una gran jugada política; perquè qualsevol diria que vostès han armat un sidral en aquest país, en el seu escenari polític, les darreres setmanes –ho diríem, potser ho hem somniat–, i vostè ve aquí i acaba amb unes dosis de moralina. *Chapeau!*

Primer li recordo que la Llei 1/2000 és fruit d'una transacció –i aquí hi ha il·lustres diputats de la majoria que

en van ser protagonistes– en la qual tothom va renunciar, entenent que era absurd que per llei s'hagués de donar el nombre de conselleries, i l'intercanvi era l'obligació de compareixença del Govern en el Parlament. I ja ens ha recordat el senyor Camp –és propi dels tics autoritaris de la majoria– que hem d'agrair que avui la lectura de la compareixença del Govern sigui la del president de la Generalitat. Gràcies, senyor Pujol, d'haver vingut a explicar-nos això.

M'agradaria entretenir-me en el tema legal, fins i tot en el tema professoral –com poden comprendre, a bodes em conviden–, però jo sóc parlamentari i estic elegit per fer debats polítics d'impuls i control del Govern. De totes formes, permeti'm unes acotacions sobre el tema legal. Jo he dit que vostès han contradit l'esperit del legislador. I ho reitero, i ho reitero per boca del senyor Macià Alavedra, portaveu de Convergència i Unió en el debat de la Llei 82, quan diu, en concret, que «a la figura del conseller primer, ens hi oposem»; ho diu solemnement, i ho voten. És això que jo dic una... –i ho guanyen. (*Veus de fons.*) Perdó, senyor president, m'estic menjant temps de la meua intervenció...

El president

Prego que...

El Sr. Ribó i Massó

No, no, si està molt bé, dialogar amb el senyor president, només faltaria.

El president

No, no, perdó, no parlin entre vostès. Té la paraula...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo tinc l'ús de la paraula, però estic encantant de la vida de dialogar amb el president de la Generalitat en el torn de la meua intervenció.

El president

Doncs jo no.

El Sr. Ribó i Massó

I li puc passar al senyor president, si vol, el *Diari de Sessions* on a continuació de la votació..., i guanyen –i guanyen–, i en l'explicació de vot tornen i guanyen, i això està votat; com és possible que diguin que ho perden, quan no apareix per enlloc a la Llei? Em refereixo a la figura del conseller primer; textualment: «Senyor Alavedra: "Ens hi oposem."» I ho guanyen.

Per això deia que era una contradicció amb l'esperit del legislador, jo no he dit que fos una il·legalitat i no he sentit a ningú que ho digués. Però li diré més, senyor president, ja que ha volgut entrar en aquests camins: l'article 64 diu que es pot fer una delegació «amb caràcter temporal». Entén el Govern actual de Catalunya, el seu president, que delegar durant quasi tres anys d'una legislatura de quatre vol dir «temporal»? Vol dir «temporal»? Quina temporalitat és, més de dos terços de la legislatura? Quasi tres quartes parts? Caram, si

que entenen d'una forma laxa, la temporalitat! Això és el que diu la Llei, eh?, jo no m'ho invento pas, això ho diu la Llei vigent.

Si volien reformar la Llei per crear la figura, podien haver aplicat el mecanisme que van aplicar per a la dissolució del Parlament –ho van fer en setanta dues hores, ningú els ho va parar amb barres, d'una forma absolutament barroera, i perdoni l'expressió– per introduir aquest mecanisme quan s'havia arribat a un equilibri en aquesta Llei. I ha necessitat il·lustres professors, com el magistrat del Tribunal Constitucional Carles Viver, que diu categòricament..., i ara, en el torn de rèplica del president de la Generalitat –fins i tot, amb una certa correcció, en la intervenció de Convergència i Unió–, ho ha dit, que el doctor Carles Viver, per exemple, diu que no es pot delegar mai la direcció política, la fixació de polítiques, de directrius, de programes. Què es pot delegar? Tot allò que pertany a organitzar les tasques del Govern, no pas a fixar les directrius polítiques. Per això, aquest conseller de la Presidència –perquè institucionalment és un conseller de presidència, en diguin com vostès en diguin– contradient-se vostès mateixos quan no van permetre la seva institucionalització, és un gestor. Només faltaria que haguessin comès il·legalitats, només faltaria que no haguessin respectat la legalitat, senyor president; és que ningú ho estaria discutint aquí, ho estariem discutint, si de cas, en un autèntic procés, com caldria en una il·legalitat.

Senyor Pujol, sobre quina majoria parlamentària pot fer aquest canvi? No ens expliqui si va informar en Duran i Lleida tal dia o tal altre –cosa que ja vostès s'ho apanyaran, permeti'm l'expressió, en el si de la majoria. No, no, a aquest Parlament, això, no li pertany analitzar-ho, si vostè va trucar, va escriure, va ser una conversa de carrer, si un altre se'n va assabentar no pas per vostè; li agraim aquests detalls, però no són de debat parlamentari. Debat parlamentari és: quina majoria parlamentari té vostè per fer aquest canvi? I en té una de molt senzilla: Convergència i Unió més PP. No en té d'altra. Ho vol amagar? Amagui-ho. Jo deia: «Pitgem l'accelerador –Grup de Convergència, Grup de PSC - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya–, pitgem l'accelerador i posem-ho a prova altres vegades.» La majoria que li permet aquest canvi és la de Convergència i Unió i el PP.

És que violo qualsevol límit d'absolut respecte partidista recordant que un acord de l'Executiu d'Unió Democràtica diu que és una remodelació innecessària? O és que violem alguna cosa partidista quan recordo que és Unió Democràtica que diu, solemnement, que es prenen dos mesos sobre aquest tema? O és que és un foc d'encenalls, tot això? O és que ens l'hem inventat l'oposició i els mitjans de comunicació, tot aquest enrenou? O és que ha estat un canvi versallesc, el que hi ha hagut en el Govern? Perquè, per la pel·lícula que vostè explica, sembla que ens porti *pesci minutí*: «res, res, aquí, miri, no ha passat res de res». I el que a nosaltres ens pertoca, torno a dir-li, és analitzar el perquè, en funció de quins objectius i amb quines conseqüències per al país; això sí que ens pertoca, no ens pertoca tornar a fer un debat sobre l'acció de política general, com vostè avui ens convida, fugint d'estudi de nou

–és vostè que hi ha entrat–, ens pertoca, si de cas, demanar-li en què, sobre quins fets de país i per virtut de quina necessitat de país i de societat vostè ha generat aquest canvi. O no? O no és això que hem de debatre en el Parlament?

Vostè ens diu: «mirin resultats» –ho torno a dir: és vostè qui ens hi ha convidat, eh?–, i comença de nou el Pujol de sempre de les carpetes: el pont, el no sé què... I jo podria continuar pel pendent i dir-li, per exemple: senyor president, com és possible que l'institut, l'IES del Pla de l'Estany, de Banyoles, de goteres, ha passat a autèntiques dutxes d'aigua a l'interior de l'edifici, avui? –si vol que anem ja al Pujol de sempre, que evidentment agafa la carpeta per la banda que l'interessa–, com és possible que, de goteres, ara ja caiguin autèntics raigs d'aigua sobre el cos professoral i estudiantil de l'IES de Banyoles, que depèn de vostès?

Però anem a coses potser més gruixudes: resultats sobre el finançament. En parlarem, perquè afecta de ple aquesta remodelació; fins ara, Artur Mas, i ara fuig d'estudi corrents cap al conseller Homs. I en parlarem d'això. Fons de la Unió Europea congelats. O no? O no és veritat que estan congelats? I ara? Quan hi ha el gran sidral –que diu que no hi és– sobre aquests càrrecs? Temes que afecten seriosament els aliments a Catalunya –o no?– i que ens ho recorden autoritats molt importants tant polítiques com científiques sobre la qüestió, i el Govern encara és hora que hi entri amb determinades obligacions sobre aquesta qüestió.

I ens treu el tema de les immigracions. Primer: immigracions no vol dir Llei d'estrangeria, senyor Pujol, no ho cenyim a la Llei d'estrangeria. L'any 85 la Llei d'estrangeria vostès també la varen votar, bona o dolenta, la varen votar. En la avantdarrera Llei d'estrangeria vostès van estar a punt de canviar-la, amb una manobra al Senat, quan el PP els ho va demanar, i no ho van poder fer. Malgrat els mesos de treball de la Ponència, van estar a punt de canviar-la com un insult al seriós treball dels ponents, inclòs el senyor Campuzano, el ponent de Convergència i Unió, perquè els ho demanava el PP, amb pur tacticisme partidista sobre un tema tan seriós com l'estrangeria –com diu vostè–, i no ho van fer a última hora perquè Coalició Canària els va fallar en aquella majoria que els feia falta, però vostès estaven disposats a fer tacticisme i partidisme sobre les immigracions. O no?

I la darrera Llei d'estrangeria, és clar, vostè aprecia que és millor que les anteriors; entre altres coses, en parlarem quan tinguem dictàmens del Consell Consultiu i quan veiem si respecta o no drets. Però les migracions no són les lleis d'estrangeria, i el que afecta avui les migracions a Catalunya és el que està passant a molts indrets de Catalunya, no només a l'església del Pi, ja que hi ha hagut governants i polítics que han anat col·locant l'immigrant com una figura administrativa, com si no fos una persona, i sense drets, i a això també hi han contribuït. O sinistralitat laboral.

Vostè ens diu: «Vagin a veure, vagin a tocar.» El Segarra - Garrigues el podem veure, senyor president? És vostè qui ha entrat en aquest tema, eh? El podem anar a tocar, el Segarra - Garrigues? Fa alguns anys que

arrosseguem aquest tema o és una novetat d'ara? Podem anar a tocar i a preguntar a les terres de l'Ebre què passa amb la central de cicle combinat, quan s'han reunit milers de persones a Móra en contra d'això? O del transvasament? O del mapa eòlic? I un llarguíssim etcètera. Són els fets de rabiosa actualitat en el tema que vostè ha volgut obrir, no el que obriem nosaltres; nosaltres li demanàvem, en virtut de quines problemàtiques del país vostè ha anat a prendre aquesta decisió que ha estat, això sí, diplomàtica, suau, que ha passat com de guant blanc i que ningú se n'ha assabentat de l'opinió pública, pràcticament, perquè no hi ha hagut cap enrenou. En virtut de quines problemàtiques de país?

Deixem de banda el debat institucional –que és molt deixar de banda en un parlament, suposo–, i el que hem legislat i el que hem defensat en les legislacions, deixem-ho de banda. Deixem de banda l'obra de govern, que és molt deixar de banda en un parlament, però respongui, si més no, ja que compareix i l'hi agraim, per què ho ha fet? No ha donat cap explicació fins ara, per què ho ha fet. Per què ho ha fet ara? Tampoc ho ha explicat. I per fer quines polítiques? Són tres preguntes senzillíssimes que a mi em sembla que s'adiuen a la compareixença d'un govern amb una decisió d'aquest calibre.

Per què? Per què ara? Deixant de banda si eren o no vacances parlamentàries, per què al principi de 2001? I per fer quines polítiques? I si vostè no respon aquí no es queixi que aleshores comencen totes les interpretacions, perquè, si en vol una d'oficial i per a vostè vàlida, és la seva; no el silenci o el subterfugi. No es queixi que la gent digui: «Oh, és que ha volgut escapar la cursa successòria!» No és queixi que hi hagi gent que digui: «Oh, és que ha volgut dominar les pretensions d'Unió!» Tot això es diu, és clar, però vostè, quina és la seva interpretació? Vostè no és un analista ni un especulador de la política, és el president del Govern, és l'únic que ho pot fer, a l'única persona que podem demanar amb propietat és a vostè, per què ho ha fet, per què ara i en virtut de quines polítiques.

Per això li deia *chapeau*, ha fet una hàbil jugada d'allò que se'n diu politiqueria, ha tallat les ales a determinades pretensions dins de la seva majoria, segurament ha preparat coses per al 2003, tot obert, i té tot el dret de fer-ho, però permeti'm, senyor Pujol, de nou amb molt respecte, ha pres una decisió que, segurament, tal com l'ha presa, li importa un rave la ciutadania; la ciutadania espera altres decisions d'un govern, no pas aquest tipus de tripijocs dins d'una majoria.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar amb una referència estrictament històrica. Jo abans m'he referit, he parlat en la meva intervenció al fet que en el Govern del president

Macià va nomenar en Joan Lluhi i Vallescà com a cap del Consell Executiu, exactament el 19 de desembre de 1932, però és veu que quan ho he dit el senyor president dedicava la seva reflexió a causes probablement més nobles.

Nosaltres som diputats, no som juristes; per tant, som polítics, i almenys per part del nostre Grup no som aquí per qüestionar o no la validesa legal de la decisió que vostè ha pres com a president de la Generalitat, sinó la necessitat política, la conveniència pràctica, l'oportunitat, també, que no només no la veiem els altres, sinó que no la veuen pel cap baix el 25% dels seus, o no sé si ara la cosa ja s'enfila fins al 33,3% o no.

Després, senyor president, en la seva intervenció ha fet referència a aquestes dues dècades llargues del seu Govern, i és justament per això que crida l'atenció el gest que vostès han fet. Vostès porten vint-i-un anys ininterromputs governant, han superat sis reptes electorals amb èxit, i és justament això el que sorprèn, i crec que haurien de reconèixer l'evidència i la realitat, perquè vostès, senyor president, la forma com han resolt aquesta crisi no l'han resolta bé; vostès no ho han fet bé, això, no ho han fet bé després de vint-i-un anys ininterromputs de governar; vostès han fet una gestió de la crisi amateur, molt poc professional i, encara pitjor, provisional. Perquè, què passarà d'aquí a dos mesos? Tindrem nou ball de bastons? Veurem tocata i sobretot fuga per part d'algú? Assistirem al joc circular de cadires entre consellers a veure qui es queda què, i qui per badar se'n queda fora? Quants departaments canviaran de titular d'aquí a dos mesos? Què ens en dirà el març, senyor president, si hi torna a haver una nova remodelació del Govern?

Els problemes que patim tots els partits polítics no podem pretendre que siguin els problemes del país, i els problemes que és evident que ha patit la seva coalició, els problemes de Convergència i Unió no són, de cap de les maneres, problemes de Catalunya. Sí, però, que cada vegada és més veritat que l'estil i la manera de resoldre aquests problemes ja comencen a ser un problema, i greu, per a Catalunya.

En la seva intervenció, senyor president, ha fet allò que en l'art de la màgia se'n diu escapisme, i se li ha de reconèixer, almenys en això, la seva professionalitat. Vostè és un artista, senyor president, una mena de màgic Andreu de la política que s'ha permès d'acabar la seva intervenció amb una reflexió d'allò que les millors societats dels anys vint i trenta en dirien moral i recreativa, però no estem aquí per a això, perquè, malgrat que hagi delegat funcions executives, vostè és el director polític del Govern de Catalunya. Vostè, senyor president, no ha procedit, en el que sembla que sigui –mai no se sap– l'etapa final del seu mandat, vostè no ha procedit a la remodelació que requeria la Catalunya del canvi d'època, perquè això no s'ho creu ningú; vostè, més aviat, als ulls de la gent, s'ha convertit en el cap de campanya del senyor Artur Mas en la seva precampanya electoral.

Però deixi'm dir-li una altra cosa: vostè ha fet alguna cosa més, vostè ha descarregat, vostè ha deslliurat, vostè ha alliberat el senyor Artur Mas de la responsabilitat

directa, del desgast inevitable d'arribar a un sistema de finançament injust, dolent i fracassat, i ha carregat els neulers en el nou conseller d'Economia, víctima premonitòria d'un fracàs anunciat, una solució, aquesta, que no és nova en el seu Govern i, segurament, treballant, treballant en recerca, potser francament algun conseller flamant en aquesta legislatura també en podria dir alguna cosa de què és això de rebre, de veure com li carreguen els neulers.

Al llarg d'aquests vint anys, vostès no han resolt temes claus per a aquesta país, i a diferència d'altres governs autònoms, per exemple, la qüestió de les elèctriques l'han solucionada posant algun amic conegut o saludat en alguns consells d'administració, i en el tema de l'audiovisual, mirant com passaven per davant i com volaven, i han consolidat vint-i-un anys després un model de Catalunya de peatge, en autopistes, en sanitat i en ensenyament, i això, senyor president, a les acaballes d'una època, no hi ha delegació de funcions que ho solucionin.

Senyor president, hi ha hagut una afirmació pronunciada en aquest debat d'avui, en aquesta sessió d'avui, no pas per vostè, sinó pronunciada directament perquè vostè l'escoltés, que l'hem entesa com un advertiment: «El futur de Catalunya» –li ha estat dit– «no passa per apostes sobiranistes.» Ja ho sap en Pere Esteve, això? Què en faran ara de la Declaració de Barcelona? Pregunta ingènua: el de sempre, és a dir, res. Vint-i-un anys després, senyor president, aquests, els que l'adverteixen o l'amenacen que el futur de Catalunya no passa per apostes sobiranistes, aquests són els únics aliats que vostè té; aquesta és la seva gent, aquesta és la gent que vostè ha triat, panorama decebedor per al país, panorama per a les bases catalanistes i progressistes del seu partit i de la seva coalició, però també, permeti'm que l'hi digui, panorama decebedor per a vostè mateix, vist el seu llarg historial personal de demòcrata i de catalanista.

A hores d'ara, senyor president, Catalunya ja es mereix tota una altra cosa. I aquesta cosa no pot venir amb els amics i amb els companys de viatge que vostè té, sigui dit amb tots els respectes per l'oli de Bovera que jo mateix vaig tenir l'oportunitat de tastar pocs minuts després d'haver-li estat concedit el primer premi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández.

El Sr. Fernández Diaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor president de la Generalitat en la seva intervenció s'havia referit a la normalitat dels nomenaments que es van produir la setmana passada, però és evident, senyor president, que vostè ha amagat una altra realitat, no pas la normalitat d'aquests nomenaments, sinó la controvèrsia que viu en el si de la coalició de Convergència i Unió, configurant aquesta qüestió veritablement excepcional.

El motiu de la convocatòria d'aquesta Diputació Permanent no és bàsicament o fonamentalment els nomenaments que vostè evidentment ha vingut a donar pel tipus d'explicacions, sinó que la raó, la veritable raó política d'aquesta Diputació Permanent és explicitar-nos quin és el futur del Govern de la Generalitat i de quina forma aquesta controvèrsia, almenys a judici, a parer del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular, poden tenir la seva continuïtat en el temps, poden afectar la seva obligació de defensar dels interessos generals de Catalunya.

Per això deia abans que nosaltres no qüestionem ni qüestionarem els nomenaments, és veritat i és ben cert que expressem i li traslладem la nostra incomoditat pel fet que s'afronti una remodelació que les seves raons són precisament aquestes controvèrsies internes a Convergència i Unió, i que precisament la remodelació sigui conseqüència d'aquesta excepcionalitat derivada de la crisi de Convergència i Unió, però no ens convertirem nosaltres, com alguns pretenen, en una instància judicial, sinó que nosaltres posarem l'accent en el que és aquesta Diputació Permanent i aquest Parlament de Catalunya, que és una institució política i representativa.

I ens quedarem, des del Grup Parlamentari Popular, una referència que vostè ha explicitat, i és que calia..., que ha volgut afrontar aquesta remodelació del Govern de la Generalitat perquè calia introduir nous elements. Doncs bé, senyor president, nous elements no significa nous nomenaments. La veritable transcendència d'aquesta sessió és que vostè els propers dies, les properes setmanes, els propers mesos introdueixi uns nous elements en l'escenari polític parlamentari i de govern de Catalunya, amb noves actituds polítiques i amb noves empentes de govern. Aquests són els nous elements que cal introduir en l'escenari polític i parlamentari del Govern català.

I en aquest sentit, no tingui complexos amb el guarisme de 68 - 67. Hi han alguns grups parlamentaris que han fet alguna referència al nostre paper, al nostre protagonisme i al nostre tarannà, la veritat és que no volem polemitzar, perquè no és aquest el cas i, veritablement, no és la nostra política. Però sí, senyor president, li diem a vostè –perquè és a qui ens hem de dirigir el Partit Popular, perquè té una vocació clara de govern a Catalunya, una mentalitat de responsabilitat en l'exercici de les nostres tasques parlamentàries– que no tingui ni complexos ni recels en el guarisme 68 - 67, perquè aquesta és la realitat, i va ser una realitat a la sessió d'investidura, va ser una realitat a l'aprovació dels pressupostos.

És simplement i continuarà essent una realitat, atès el nou escenari polític de Catalunya, derivat de les eleccions autonòmiques i les eleccions generals. I la veritat és que, almenys des del Partit Popular de Catalunya, no tenim complexos, no tenim recels. Entre altres raons, senyor president, perquè, per nosaltres, pel Partit Popular de Catalunya, no ens és indiferent que hi hagi un govern de socialistes, independentistes, Iniciativa per Catalunya, que un govern de Convergència i Unió que aposti per la moderació i la centralitat. Per nosaltres, no ens és indiferent, com estic ben segur que, per vostè, tampoc li serà indiferent estar a l'oposició o al govern, exactament pel mateix.

I per aquesta mateixa raó estic ben segur que vostè, en l'exercici de la seva responsabilitat i la seva obligació, apostarà per un govern estable i no permetrà que el futur del Govern de Catalunya estigui marcat en hores, en dies, en setmanes o en mesos per conselleries interines. Jo estic segur de la seva responsabilitat i de la seva alçada política, i per això també estic segur que els propers mesos tornarem a situar el debat polític a Catalunya en allò que veritablement interessa els ciutadans, que no són pas polèmiques en clau nacionalista, que no fan més que obrir controvèrsies al si de la nostra societat, obrir polèmiques que no porten enlloc, que no és pas conèixer l'abast de les interioritats de la confrontació que existeix al voltant de la coalició de Convergència i Unió, sinó que és, precisament, parlar d'aquesta darrera part de la seva intervenció, parlar de la immigració amb actituds i plantejaments rigorosos –no pas amb canvis d'opinió en sis mesos, que en un mateix govern es poden votar, alguns grups parlamentaris, dues lleis diferents, però en qualsevol cas demostra la seva responsabilitat en aquesta qüestió concreta–, parlar de les escoles bressol, del dèficit de tècnics de telecomunicacions, parlar de les llistes d'espera.

Això és el que nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, desitgem i treballarem perquè sigui una realitat en el debat parlamentari de govern a Catalunya. I per això nosaltres insistim en aquest plantejament des dels nous elements a què vostè es referia, entesos com a noves activitats polítiques, noves actituds polítiques, entès com una nova empena. I per això nosaltres volem parlar de futur, i amb això nosaltres li reiterem la nostra petició que governi amb coherència, amb transparència, amb eficàcia, amb centralitat; i volem subratllar el dia d'avui, a la sessió d'avui, amb més coherència, coherència al si del seu mateix Govern de la Generalitat.

Ens preocupa i ens preocuparia que, per exemple, en qüestions cabdals per a Catalunya com el finançament de Catalunya, tinguéssim els partits polítics diferents interlocutors, fins i tot, dintre del Govern. I avui hem pogut llegir alguna informació al respecte. Podria donar-se la paradoxa que fa poques setmanes el conseller, el fins ara conseller d'Economia, va obrir una ronda de converses amb els partits polítics catalans per parlar de finançament i, ara, resulta que un dels socis de la coalició de Convergència i Unió, també, dintre del Govern, desitja tenir el seu propi protagonisme en aquesta qüestió cabdal per a Catalunya com és el finançament. Ara resulta que podríem passar d'una ronda de converses del Govern amb els partits polítics a haver de fer els partits polítics una ronda de converses amb el Govern per conèixer quin és el seu posicionament.

Jo estic ben segur –hi insisteixo– de la seva alçada política, perquè això no sigui una realitat en aquesta qüestió i en qualsevol altra que afecta el Govern de Catalunya i els interessos de Catalunya, com estic ben segur que aquesta coherència al si del Govern significarà que no hi hagi socis de la coalició de Convergència i Unió que puguin dir o que puguin declarar als mitjans de comunicació que vostè ha consultat la seva remodelació abans amb el Partit Popular de Catalunya i amb el president del Govern d'Espanya que no pas amb el soci de coalició. I això és coherència dintre del

Govern de la Generalitat, i aquesta és també la seva responsabilitat i estic ben segur que és la seva intencionalitat.

Parlava de govern amb coherència, de govern amb transparència, de govern amb eficàcia i de govern amb centralitat, perquè és evident –abans s'havia apuntat, ho he apuntat jo mateix i ho ha apuntat un altre grup– que per al Partit Popular de Catalunya el futur s'ha de definir des de la centralitat, i la centralitat política a Catalunya es defineix sense dogmatismes i es defineix sense apostes pel sobiranisme ni per cap tipus d'enroc nacionalista que no sabem quin és el seu camí final.

Per tot això, senyor president de la Generalitat, nosaltres li reiterem aquesta aposta per la estabilitat i la governabilitat, en les condicions que he expressat, amb els compromisos que desitja el Partit Popular de Catalunya, però, també, amb la seva obligació de prendre decisions i de governar, atesos aquests nous elements que ha de definir una realitat política i de govern, també, a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, jo crec que la moció de confiança que li hem demanat que presenti, francament, no cal que ho faci. Ens ha convençut després de la seva intervenció d'avui que és millor que delegui, almenys, a mi, personalment. En fi, no he tingut temps de consultar-ho amb el conjunt del Grup, però sí amb el portaveu: és millor que delegui. I quant a la moció de censura, per descomptat que em temo que l'hauran de tenir, i aquesta sí que l'haurà de contestar vostè, perquè no ens ha explicat aquest canvi de govern per què l'ha fet, i és un canvi de govern molt important, molt important, que altera, fins i tot, l'estructura del Govern.

Històricament, quan es van fer canvis d'aquest estil, quan es produïren delegacions de funcions, normalment comportaven un canvi de govern i, aleshores, el conseller primer presentava el nou govern perquè ell passava a ser el responsable ordinari davant del Parlament –estic parlant de la història i de la República.

A nosaltres ens sembla –en fi, només de passada– que el temps de la delegació no pot ser etern, no pot ser fins al final, que efectivament el sentit de l'article 36 de l'Estatut és un sentit de temporalitat fort. No sé si vostè ha utilitzat aquest article per marxar, en viatges, i delegar les seves funcions, però si hagués estat així, doncs, això demostraria encara més el que estic dient. Era un article..., la temporalitat està pensada per a tota una altra cosa.

És veritat que hi ha hagut discussions sobre això, i els tractadistes han dit que hi ha hagut un canvi en la legislació, i han dit, aquí, tots, que no hem vingut a discutir de dret, sinó de política, però és evident que hi ha un canvi a partir de la Llei 3/82, de la Llei del Parlament

i del president i del Consell. I els tractadistes diuen que, a partir de la Llei del 82, hi ha una colla de funcions indelegables i que, per tant, es deleguen –una part, no totes– les funcions executives del president; «emperò», diu un d'aquests tractadistes, «l'abast de la delegació establerta planteja algun dubte que deriva de la situació una mica paradoxal creada per aquella Llei».

«El problema», diu, «és precisar en quina relació queda el Govern respecte a un president que, malgrat haver delegat, continua tenint unes competències de direcció de l'acció de govern molt rellevants, però que, en canvi, ha delegat la presidència de les reunions del Consell. Penseu en una sola qüestió», diu el tractadista que estic citant, «com exerceix les seves competències personals de govern un president que ha delegat la presidència del Govern? Des de fora del Consell o continua presidint una de les formacions del Govern?» Diu: «Una de les formacions del Govern». «L'ordenament jurídic», respon ell mateix, «no dóna una resposta clara a aquest interrogant». I és per això que aquest tema, que és jurídic, el portem aquí a una cambra que és política, perquè els juristes, per dir-ho així, encara no ho tenen clar.

«Tanmateix crec», conclou, «que hi ha indicis per pensar que el president ha de formar part del Govern, que continua formant part del Govern, presidint», diu, «una de les formacions.» Imaginin, vostès, si el tema és subtil. I qui diu això, no és un tractadista qualsevol, és un tractadista que avui és membre del Tribunal Constitucional, de manera que, si algun dia li haguéssim de preguntar per quina banda hem de tirar, hauríem de sentir d'ell aquesta resposta. Dic que és una resposta positiva, finalment, a la situació que s'ha creat, però carregada de dubtes i tan subtil com vostès acaben de sentir. «Crec», diu aquest tractadista al final, «que cal considerar que, fins i tot quan el president delega la facultat de convocar i presidir reunions, ell continua formant part d'aquest òrgan.»

Aquesta és la situació que hem creat, no entenem perquè s'ha creat, no veiem les raons, després de sentir el president de la Generalitat actual, dient que tot ha anat tan bé, i si té a mà aquesta llista, aquest llistat telefònic que té sempre preparat dels riuets, dels ponts, en fi, de les últimes inversions i del poblet i de l'oli que, en fi, s'ha declarat el millor de tots, que ens té sempre preparat i que, francament, va repetint d'una forma que, com ell deia, amb una patinada freudiana, «és el sistema que s'utilitza quan es vol convèncer d'una cosa de la qual un no està convençut». A base de repetir-la, no? Doncs bé, si tot ha anat tan bé, molt honorable senyor president, per què ha canviat? Per què deixa anar el senyor Triadú? Per què va marxar el senyor Trias? Per què marxarà, potser, ara, d'aquí a un parell de mesos o més endavant, el senyor Duran? Hi ha alguna racionalitat, diguéssim, en aquests fets? Nosaltres pensem que n'hi ha una: aquests senyors són bastant dialogants, bastant dialogants. Amb el senyor Trias i, després, amb el senyor Triadú vam poder concloure una operació relativament difícil, de la qual vostè té una part del mèrit i molt important, no li ho nego, d'avenç cap a uns mitjans públics més plurals i més neutrals. Es va fer això, però bé, veiem com aquests senyors que són els que pacten acaben marxant sempre.

I vostè ha posat de conseller –diu vostè «en cap», nosaltres creiem que és més aviat un conseller delegat, com ha dit, també, algun seu amic en un diari, em penso que és l'*Avui*, molt recentment; un conseller delegat que és el que és, que té unes delegacions–, s'ha posat un conseller delegat que, francament, del meu record com a alcalde de Barcelona –ja que algú s'hi ha referit abans– és el d'un gran cap d'oposició que va aconseguir que la Carta municipal de Barcelona estigués quatre anys més sobre la taula i que no sortís cap al Parlament de Catalunya, perquè tenia la consigna que allò no havia de sortir. I va aconseguir que, efectivament, no sortís, quan estàvem tots absolutament d'acord que les coses fossin d'una manera diferent. I, per cert, aquesta Llei, que finalment va passar pel Parlament de Catalunya, ara està pendent de la majoria popular del Parlament espanyol. Allà està parada, amb totes les seves conseqüències, per exemple, en el camp de la seguretat o en el camp de la justícia.

Jo no els vull entretenir més sobre el que avui ens ha dut aquí. La moció de confiança no la hi demanem, i ja veiem..., en fi, ja veiem que vostè el que persegueix és un canvi del qual no en sabrem mai l'entrellat, encara que el podem sospitar. I el podem sospitar amb tanta claredat que no val la pena que hi insistim.

I quant a la moció de censura que vostè ens ha demanat, la tindrà, com més tard, millor, és a dir que jo crec que hem de fer confiança a aquest nou Govern que ha nascut i que, lògicament, tindrà un temps, doncs, de...; ha de tenir un temps de gràcia per veure com es desempalga, no?

Tant de bo sigui un govern millor del que nosaltres pensem que serà. Tant de bo les absències que el marcaran no el debilitin definitivament i puguem avançar cap a tota aquella colla d'objectius que, si vostè hagués volgut, senyor president, a l'inici d'aquesta legislatura hauríem pogut començar a perseguir sobre la base del que la majoria de la població catalana en aquell moment hauria agraït que es fes, que era una gran coalició corresponent al resultat d'empat que es va produir. Vostès no ho van voler per la mateixa raó que ara estan fent aquesta crisi, que té molt més a veure amb les seves expectatives electorals, probablement, que no pas amb la sort del país.

Avui ja és tard. Avui no li estem demanant això, li estem donant un període de confiança addicional per veure si amb aquest Govern són capaços de tirar endavant més coses que no pas les que hem pogut obtenir durant els darrers quinze mesos. Només en aquest cas –només en aquest cas– nosaltres canviariem de judici, del judici plenament negatiu que tenim del Govern que en aquest moment vostè està presidint.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, per Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, hem tornat a l'inici

del debat en les diverses intervencions, a vegades, fins i tot, amb un intent mal dissimulat de confondre les mateixes paraules que en aquest cas jo, com a portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, he comentat en l'anterior intervenció.

El senyor Ribó, que no escolta ara, com tampoc devia escoltar en aquell moment, m'ha fet una referència dient: «Escolti, ja veiem, la Llei 1/2000 –la Llei 1/2000– diu que ha de comparèixer el president de la Generalitat i amb un tic» –ha dit, em sembla– «majoritari» –he volgut entendre aquest qualificatiu de «majoritari», no sé si ha dit «autoritari» (pausa), doncs encara pitjor; ha dit–, «un tic autoritari, el portaveu de la majoria ha vingut a dir: “Escolti, gràcies, senyor president, que vostè compareix aquí.”»

I jo li torno a dir el mateix, senyor Ribó, llegeixi's, vostè, que és un gran jurista, llegeixi's bé les lleis, llegeixi-les bé, i la Llei 1/2000 diu que el Govern, si fa un canvi a l'estructura del Govern en el nombre de conselleries, la seva denominació, la seva estructura interna, ho comunicarà, els decrets, comunicarà els decrets al Parlament mitjançant compareixença. Sap el que diu la llei, senyor Ribó? El Govern... –i el Govern és el Govern–, aquesta vegada el Govern ha volgut –i el president ho va sol·licitar– comparèixer amb la persona del president del Govern, i això és el que jo, en nom del nostre Grup, agraeixo, per concretament –per concretament– l'acte polític transcendental de delegar unes funcions que políticament entenem que com que eren molt personalíssimes calia que vingués el president del Govern, calia des d'un punt de vista polític, no jurídic. I deixem aquest punt, perquè, si no, semblarà que això és molt important i, després de tot, tampoc és tan important, això, senyor Ribó.

Ara; el que sí té la seva transcendència –perquè vostè ens hi porta una i altra vegada– és les discussions, diguéssim, dels tràmits parlamentaris de caràcter històric aquí. I, efectivament, la Llei del Parlament, President i Consell Executiu..., quan va ser discutida, el 10 de març del 82, l'esmena 62, presentada pel Grup socialista i defensada pel molt bon amic i bon jurista Isidre Molas –Isidre Molas–, va ser una esmena que la va guanyar amb els vots en contra de Convergència i Unió. Nosaltres vam votar en contra d'aquella esmena, que és la que atorgava la facultat del president de la Generalitat de delegar la funció executiva de convocar i presidir les reunions del Consell Executiu. Aquesta esmena, nosaltres, el meu Grup Parlamentari, la vam perdre, aquesta esmena, i la va guanyar concretament el senyor Molas en representació del Grup socialista amb els vots favorables del Grup socialista, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hi havia una altra esmena, també, que és la que feia referència el senyor Ribó, que era una esmena, doncs, que deia el mateix que la socialista i, a més a més, feia sortir la paraula concretament de «conseller primer». La diferència era aquesta. Però què deia el senyor Molas, que en aquest cas ens il·lustra de quina és veritablement la voluntat del legislador, que és la que va resultar aprovada, perquè en aquest cas pot ser més o menys significatiu que el nostre Grup perdés aquesta

votació, però el que sí que és significatiu és que en la Llei es va aprovar i es va incorporar l'esmena presentada pel senyor Isidre Molas? I què deia? Deia l'amic Molas: «Nosaltres creiem que el tema del conseller primer és present en aquesta Proposició de llei. Nosaltres creiem que hi és, que ja existeix, que la delegació de funcions executives implica ja un conseller primer. Que no es diu conseller primer? Que no se li'n doni el nom. És un conseller innominat? Cert. En la Proposició de llei no hi és, però en realitat hi és, i li'n direm, i acabarem dient-li'n quan això es produeixi –i acabarem dient-li'n quan això es produeixi.»

Efectivament, doncs, aquí està clar que hi ha un mecanisme de delegació de funcions, que és el previst a l'article 64 de la Llei; aquest mecanisme ha estat exercit correctament per la presidència de la Generalitat, i la presidència de la Generalitat atribueix, a més a més, el títol, en aquest cas la denominació de conseller en cap, al conseller de la Presidència. No té més secret que el que estem comentant en aquests moments: un mecanisme de delegació que s'ha exercit, una nominació concreta amb una denominació al conseller de la Presidència.

El senyor Maragall torna una altra vegada amb els temes de caràcter legal i fent referència a la doctrina, llegeix una part d'un article del senyor Carles Viver i Pi-Sunyer, i ho llegeix amb un to quasi –que ens preocuparia a tots– alarmista, dient..., és clar, no es pregunta al senyor Carles Viver i Pi-Sunyer, es fa unes preguntes, i ell se les fa les preguntes, es fa una sèrie de preguntes. Abans de fer-se aquestes preguntes ja ha dit que ell considera que pot haver-hi un conseller en cap, ja ho ha dit en el paràgraf anterior, i després de fer-se les preguntes, ell, com a bon jurista que és, acaba donant la resposta.

I això és el que el senyor Maragall no llegeix, és la resposta que dona el senyor Pi-Sunyer després de fer-se les preguntes, i diu el senyor Viver i Pi-Sunyer: «Crec, per tant, que cal considerar que, fins i tot, quan el president delega la facultat de convocar i presidir reunions del Govern, ell continua formant part d'aquest òrgan, continua presidint una de les seves formacions i no de forma intermitent –i no de forma intermitent–, recuperant de tant en tant les competències delegades, sinó que cal entendre que, fins i tot, quan delega la convocatòria i la presidència del Govern, ell conserva sempre *in actu* aquesta facultat.» I aquí estem, en una situació plenament normal i regular institucionalment. Per tant, tornem al punt de sempre, estem en la més estricta normalitat que per part d'alguns de vostès han volgut aquí disfressar amb una situació estranya que jo ara no voldré qualificar ja més.

La majoria que permet el canvi, senyor Ribó, pel nostre Grup està clara: és la llei, la majoria que permet el canvi –és la llei–; aquest és concretament el mecanisme que fa possible aquest canvi. I el que nosaltres tenim molt present és el que ha dit el president de la Generalitat, ha dit: «Això no representa un canvi de programa electoral, això no representa un canvi de línia política, això no representa un abandó de funcions de la presidència.» I aquests són els elements clau. Aquí no hi ha ningú que hagi qüestionat, des del Grup que

dóna suport al Govern i des de la majoria que va resultar investida, el programa de govern que en aquell moment es va plantejar. Els mecanismes que s'utilitzen per part del Govern per desenvolupar aquest programa, els decideix el Govern, i més concretament la presidència en funció de les capacitats d'autoorganització que té establertes la presidència. Evidentment, aquests són elements clars i meridians. Vostès són especialistes a embolicar la troca, perquè lògicament han de fer aquest paper perquè no en saben fer cap altre, i intenten, doncs, desviar l'atenció de forma constant.

Jo no entraré a fer aquí una sèrie de consideracions que francament em semblarien de molt..., que em semblen de molt mal gust, que ha fet abans el senyor Maragall. Fins i tot ha tingut de fer una crítica a una persona que aquí no hi és, el senyor Artur Mas, ha tingut de fer una crítica de quan ell estava a l'Ajuntament com a cap de l'oposició. Francament, és una mancança de recursos dialèctics important, arribar a aquest extrem, no? Jo no entraré aquí ara a recordar o a dir el que m'han explicat de com el senyor Maragall, quan era alcalde, portava els plens de l'Ajuntament i quines actituds tenia davant de l'oposició; jo no entraré aquí, perquè francament seria una situació –a part que ens posaríem vermells– que no ens correspondria tampoc ara aquí entrar.

Si volen presentar la moció de censura, miri, jo, francament nosaltres no li ho aconsellem, que presenti la moció de censura, no li ho aconsellem. I no li ho aconsellem perquè aquí no hi ha hagut cap canvi de majoria i, en darrer terme, vostè tornarà a perdre una altra vegada. Ara; si es tracta de fer bullir l'olla i si es tracta d'anar seguint aquesta cançó de l'enfadós que vostès utilitzen tan sovintejadament, doncs està molt bé.

Miri, nosaltres..., per a vostès, tot aquest espectacle, és el seu aquest espectacle. Crec que nosaltres ens quedem amb la part d'acció de govern que ens ha explicat el president de la Generalitat; una acció de govern realment a fons, una acció de govern important, que és el que interessa la ciutadania, això és el que interessa la ciutadania. Vostès, com que estan tan tapats, tan a l'ombra, doncs han de buscar altres esclatxes. A nosaltres ens interessa una acció de govern en matèria sanitària, en matèria d'ensenyament, en matèria, en definitiva, dels problemes que preocupen la gent.

Això és el que avui el president de la Generalitat ha vingut aquí a dir-nos i que nosaltres recollim d'aquesta compareixença: que ell, com a president de la Generalitat i com a president del Govern, continuarà vetllant per l'aplicació del programa electoral que la nostra coalició s'ha compromès i que, al marge d'eventualitats que puguin ser interessants de tenir en compte, qui finalment decideix algunes d'aquestes decisions que avui hem discutit és el propi president. I una vegada ha decidit, el president, tots els membres de la nostra coalició accepten perfectament aquesta decisió i no qüestionen en absolut la línia programàtica, i, en conseqüència, aquesta línia programàtica és la que està informada en el Parlament, la que serveix per desenvolupar l'acció de govern i la que durant tots aquests mesos nosaltres hem desenvolupat i també continuarem desenvolupant durant aquest any 2001, el 2002 i el 2003 fins a finalitzar la

legislatura, que, entre altres coses, la temporalitat també vol dir això: el que queda de legislatura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Senyor Rafael Ribó, em demana la paraula per? (*Veus de fons.*) Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ramon Camp, si no vols caldo, dues tasses. Miri, torn d'intervenció del senyor Alavedra en el debat del 10 de març del 82 en torn d'intervenció responent al senyor Molas: «...i això ho fa amb el desig i amb l'esforç, en tot el debat d'aquesta Llei, d'introduir aquesta figura del conseller primer; nosaltres ens hi oposem, no hi ha cap motiu d'introduir en aquesta Llei, forçant la seva autonomia, la figura del conseller primer.» Dues vegades. I en el torn final d'explicació de vot ho repeteix.

I en segon lloc, senyor Ramon Camp, vostès estan molt acostumats a agrair al Govern les seves compareixences; i jo quan li he dit «tic autoritari», em refereixo a aquesta forma d'agrair una interpretació pretesament generosa, com la que ha fet el mateix Jordi Pujol aquest cap de setmana, quan ha dit que vindrà a explicar-ho però segurament serà l'última vegada que vindrà a explicar-ho –se l'ha citat així, potser no ho va dir així literalment, però així ha estat reproduït–, igualment com vostès van agrair a aquest Govern..., felicitant-lo, després d'uns enormes incendis de l'estiu d'uns quants anys passats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Camp... No, no, té la paraula vostè, senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president; per..., en fi, per contradiccions, si em permet, amb el senyor Ribó, perquè certament el senyor Ribó ens recorda una intervenció del senyor Alavedra –que jo també tinc aquí, evidentment–, però que feia referència, doncs, a una posició política que va ser perdedora aquí a la cambra; feia referència a aquesta posició política i, per tant, no té més explicació que això: aquella posició va ser defensada, va perdre i es va incorporar a la Llei, al text que proposava el Grup socialista. No té cap més secret que això, senyor president.

El president

Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Sí, per contradiccions amb la intervenció del senyor Ramon Camp en relació amb la del president del nostre Grup, el senyor Maragall.

Parlant d'espectacles, senyor Ramon Camp, senyor president de la Generalitat, el poble de Catalunya deu tenir dret a saber, en la més pura aplicació de la doctrina Viver i Pi-Sunyer, qui ha presidit avui la sessió del Consell del Govern: el senyor Mas o el senyor Pujol, exercint de president *in actu*?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president de la Generalitat

He exercit jo –he exercit jo– i moltes vegades exerciré jo, però pot donar-se el cas que algun dia no el presideixi; la Llei ho diu ben clar: pot presidir, pot reunir, pot convocar, però això no vol dir que jo no ho pugui fer. Això ho diu la Llei, no és un invent meu.

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA

} IVA inclòs

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es